

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. 623—624
Τιμή Φύλλου Δρχ. 2

Ἔτος ΚΣ'.
Τηλ. 628.280

15 Ἰουλίου 1971 (Π.Ο.Η.)
Γραφεῖα Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147

ΟΣΙΟΣ ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ Ο ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ

Ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης ἀνήκει εἰς τὰς σπανίας μορφάς τοῦ Ἀγιολογίου τῆς Ἐκκλησίας. Κατὰ τοὺς μεταβυζαντινοὺς χρόνους ὀλίγοι ἐκκλησιαστικοὶ φυσιογνομίαι εἶχον τὴν πνευματικὴν αἴγλην καὶ ἀκτινοβολίαν τοῦ ὁσίου τούτου Πατρός, ὁ ὁποῖος ἐν τῇ ἀσκήσει καὶ τῇ συγγραφικῇ γονιμότητι ὑπερέβη τοὺς ὁρους τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Ἐλάχιστοι τῶν ἐπὶ ἀγιότητι καὶ παιδείᾳ διαπρεψάντων ἀνδρῶν τῆς Ἐκκλησίας τῶν τελευταίων αἰώνων δύνανται νὰ συγκριθοῦν μὲ τὸν Ἱερὸν Νικόδημον εἰς τὴν ἀρετὴν, τὴν ἐξωθεν καὶ θείαν γνῶσιν καὶ τὴν πλουσίαν πνευματικὴν καρποφορίαν εἰς τὸν μυστικὸν ἀμπελῶνα τοῦ Κυρίου. Ὁ Ἅγιος Νικόδημος ἐγεννήθη εἰς τὴν Νάξον τὸ 1749 ἐκ γονέων εὐσεβῶν καὶ ἐναρέτων, οἱ ὁποῖοι ἀνέθρεψαν αὐτὸν «ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου».

Ὁ πατὴρ τοῦ ὀνομάζετο Ἀντώνιος καὶ ἡ μήτηρ τοῦ Ἀναστασία Καλλιθούρη. Ἡ εὐφυΐα, ἡ δξύνοια καὶ προπάντων

ἡ ἐξοχος μνήμη τοῦ καὶ ἄλλα πολλὰ πνευματικά χαρίσματα ἐγένοντο ἐκδηλὰ ἀπ' αὐτῆς τῆς παιδικῆς τοῦ ἡλικίας.

Ὁ ἱερεὺς τῆς ἐνορίας τοῦ ἀντιληφθεὶς τοῦτο ἀνέλαβε νὰ διδάξῃ ὁ ἴδιος εἰς τὸν μικρὸν Νικόλαον τὰ πρῶτα γράμματα καὶ νὰ τὸν χρησιμοποίῃ εἰς τὰς ἱεροπραξίας καὶ θείας λειτουργίας. Βραδύτερον εἰς ἡλικίαν 12 ἐτῶν ἐφοίτησεν εἰς τὴν σχολὴν τῆς Νάξου εἰς ἣν ἠτύχησε νὰ ἔχῃ διδάσκαλον τὸν σοφώτατον καὶ ἐναρετώτατον Ἀρχιμανδρίτην Χρύσανθον, ἀδελφὸν τοῦ Ἱερομάρτυρος Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ.

Ἡ ἐπίδοσίς τοῦ εἰς τὴν κλασσικὴν καὶ ἐκκλησιαστικὴν παιδείαν καὶ ἡ εὐχερὴς πρόσκτησις καὶ ἀφομοίωσις γνώσεων ἦτο τι τὸ ἄνευ προηγουμένου καὶ τὸ ἀσύλληπτον εἰς τὸν ἀνθρώπινον νοῦν. Ὅτι ὑψηλόν, θείον καὶ ὠφέλιμον ἀπεταμίευν εἰς τὸν καθαρὸν νοῦν τοῦ καθίστα τοῦτο ἀναφαίρετον κτῆμά τοῦ.

Δεκαπενταετῆς ὢν εἰσήχθη εἰς τὴν

Εὐαγγελικὴν Σχολὴν τῆς Σμύρνης τῇ φροντίδι τοῦ Ἐπισκόπου τῆς Νάξου εἰς τὴν ὁποίαν καὶ ἐφοίτησεν ἐπὶ πέντε συναπτά ἔτη. Τὴν ὅσιν καὶ οἶαν μάθῃσιν καὶ παντοειδῇ σοφίαν ἀπέκτησεν εἰς τὴν σχολὴν ταύτην ἀδυνατεῖ νὰ περιγράψῃ ὁ ἡμέτερος πτωχὸς κάλαμος. Δέν ἐξέμαθε μόνον εἰς τὴν ἐντέλειαν τὴν Ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν ἀλλὰ καὶ ἄλλας γλώσσας τὴν Λατινικὴν, Γαλλικὴν καὶ Ἰταλικὴν καὶ ἀπέβη ἤδη ἀπὸ νεαρᾶς ἡλικίας διδάσκαλος τῶν συμμαθητῶν του, οἱ ὅποιοι ἤπθον πρὸ τῆς καταπληκτικῆς φιλομαθείας, ἀπεράντου μνήμης καὶ πρωτοφανοῦς πολυμαθείας του.

Εἰς συμμαθητῆς του τὸν ἀπεκάλει «ἐξαίσιον θαῦμα τῆς ἐποχῆς»

Ἐπανελθὼν εἰς τὴν ἰγενετείραν του τὸ 1770 λόγῳ τῶν διωγμῶν καὶ σφαγῶν τῶν Τούρκων κατὰ τῶν Χριστιανῶν ἕνεκα τῆς πυρπολήσεως τοῦ Τουρκικοῦ στόλου ὑπὸ τῶν Ρώσων προσελήφθη ὡς Γραμματεὺς τοῦ Μητροπολίτου Ἀνθίμου, ὅστις προητοίμαζε αὐτόν διὰ τὸ κληρικὸν στάδιον.

Ἀλλ' εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ Ὁσίου εἶχε ἀνάψει ἄλλος πόθος, ὁ πόθος τῆς μοναχικῆς ζωῆς, εἰς τὴν ὁποίαν διέβλεπε ὅτι θὰ ἐπληροῦντο ὅλαι αἱ ὕψηλαί καὶ θεῖαι ἐφάσεις τῆς καρδίας του. Καὶ ἔλαβε τὴν ἁγίαν ταύτην ἀπόφασιν εἰς ἡλικίαν 26 ἐτῶν μεταθὰς εἰς τὴν Ἱεράν Μονὴν τοῦ Διονυσίου ἐν Ἀγίῳ Ὁρει, ὅπου καὶ μετὰ τὴν ἰδέουσαν δοκιμασίαν ἔλαβε τὸ μικρὸν σχῆμα μετονομασθεὶς Νικόδημος καὶ διορισθεὶς Γραμματεὺς καὶ ἀναγνώστης τῆς Μονῆς. Μετὰ παρέλευσιν ἀκριβῶς δύο ἐτῶν ἐπεσκέφθη τὸ Ἅγιον Ὅρος ὁ Μητροπολίτης Κορίνθου Ἅγιος Μακάριος χάριν προσκυνήσεως.

Οὗτος ἀνέθεσε τότε, εἰς τὸν ἅγιον Νικόδημον τὴν διόρθωσιν καὶ ἐπιμέλειαν τριῶν συγγραμμάτων τῆς «Φιλοκαλίας» τοῦ «Εὐεργετινοῦ» καὶ «τοῦ περὶ συνεχοῦς θείας Μεταλήψεως». Μετὰ τὴν ἐργασίαν ταύτην ἀντέγραψε καὶ ἐπιδιόρθωσε τὴν Ἀλφαβηταλφάβητον τοῦ Ἀγίου Μελετίου τοῦ Ὁμολογητοῦ, ἀσκήσαντος κατὰ τὰ μέσα τοῦ 13ου αἰῶνος εἰς τὸ Γαλήσιον Ὅρος. Μετὰ τὴν διετὴ παραμονὴν του εἰς τὰς Καρυὰς καὶ τὴν Καφάλαν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Μονὴν τῆς μετανοίας του.

Ἐπιθυμῶν διακαῶς νὰ ἀπέλθῃ εἰς τὴν Μολδαβίαν πρὸς τὸν περιβόητον Κοινοβιάρχην Παΐσιον, ὁ ὅποιος εἶχε ὑπὲρ τοὺς χιλίους ἀδελφούς ὑπὸ τὴν πνευματι-

κὴν του καθοδήγησιν καὶ ἦτο ἄριστος διδάσκαλος τῆς νοερᾶς προσευχῆς «ἐνεποδίσθη θεῖα δυνάμει», καθὼς ἀναφέρει εἰς τὸν ἐν συνόψει βίον του ὁ Ὀνούφριος ἰὸ Ἰθρητίτης. Ἐνεκα τῆς σφοδρᾶς θαλασσοταραχῆς τὸ πλοῖον ἐφ' οὗ ἐπέβαινε τοὺς ἀπεβίβασεν εἰς τὴν Θάσον. Ἐκεῖθεν ἐπανεκάμφεν εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος καὶ μάλιστα εἰς τὸ Κελλίον τῶν Σκουρταίων.

Ἡ ἔλευσις ὁμῶς εἰς Ἅγιον Ὅρος τοῦ Μοναχοῦ Ἀρσενίου τοῦ Πελοποννησίου τὸν ἔκαμε νὰ ὀδηγηθῇ πλησίον του γινόμενος ὑποτακτικὸς του.

Ὅταν ὁμῶς ὁ γηραιὸς Ἀρσένιος ἀνεχώρησε διὰ τὸ ἐρημονήσιον τῆς Σκυροπούλας νησίδος κειμένης ἔναντι τοῦ Ἀθῶ ὁ ἱερός Νικόδημος τὸν ἠκολούθησε ποθὼν τὴν ζωὴν τῆς τελείας ἡσυχίας καὶ τῆς ἄκρας ἀσκήσεως.

Ἐκεῖ συνέγραψε τὸ βιβλίον του ὑπὸ τὸν τίτλον «Συμβουλευτικὸν Ἐγχειρίδιον», προοριζόμενον διὰ τὸν ἐξάδελφόν του Ἐπίσκοπον Εὐρίπου Ἱερόθεον.

Τοῦτο ὁ Ὁσιος Πατὴρ συνέθετο ἀπὸ μνήμης ἄνευ οὐδενὸς βοηθήματος καθότι δέν εἶχε λάθει μεθ' ἑαυτοῦ βιβλία εἰς τὴν Σκυροπούλαν.

Μετὰ πάροδον ἑνὸς ἔτους ἐπέστρεψε πάλιν εἰς τὸ Ἅγιον Ὅρος, ὅπου ἔλαβε τὸ Μέγα καὶ Ἀγγελικὸν σχῆμα παρὰ τοῦ Ὁσιωτάτου Γέροντος Δαμασκηνοῦ Σταυρουδά καὶ ἐγκατεστάθη εἰς τὴν ὑπ' αὐτοῦ ἀγορασθεῖσαν Καλύβην τοῦ Θεωνᾶ λεγομένην, ἣ ὁποία εὕρισκετο εἰς τὴν σκῆτην τοῦ Παντοκράτορος.

Μετὰ σφοδροῦ καὶ ἀκατασχέτου πόθου ἐπεδόθη τότε εἰς τὴν μελέτην τῆς Ἀγίας Γραφῆς καὶ τῶν Ἀγίων Πατέρων καὶ ἤρχισε νὰ ἐτοιμάζῃ τὰ πρὸς ἑκδοσιν συγγραμμάτα του, ἦτοι τὰ τοῦ Ἀγίου «Συμμεῶν Νέου Θεολόγου» «Ἀπαντα» καὶ τὰ ἰδικά του «Ἐξομολογητᾶριον», «Θεοτοκᾶριον», «Ἀόρατος Πόλεμος», «Πνευματικὰ Γυμνάσματα», «Πηδάλιον», «Εὐχολόγιον», «Χριστοθήθεια», «Νέον Μαρτυρολόγιον», «Νέον Ἐκλόγιον», Ἀπάνθισμα Προφητανακτοδαβιτικῶν Ψαλμῶν, Ἀββάς Βαρσανούφιος.

Ἠρμήνευσε ἐπίσης τὰς ἑπτὰ Καθολικὰς Ἐπιστολάς, τὰς 14 τοιαύτας τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, τὸ Ψαλτήριον Εὐθυμίου τοῦ Ζυγαδινοῦ καὶ τὰς ἑννέα ὠδὰς εἰς βιβλὸν ἰδιαιτέραν, τὴν ὁποίαν ἐπωνόμασε «Κήπος Χαρίτων».

Ἡ ἐργασία του ἐπὶ τῶν ἔργων τοῦ Ἀγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ πεπλουτισμέ-

νη με πλείστας ἐρμηνευτικὰς σημειώσεις, δυστυχῶς ἐχάθη κατὰ τὴν ἀποστολὴν τῆς πρὸς ἐκτύπωσιν εἰς Βιέννην.

Συνέθεσε ὡσαύτως πολλὰς ἀσματικὰς Ἀκολουθίας, ἐγκωμιαστικούς λόγους, ὑμνολογικούς Κανόνες πρὸς τιμὴν τῶν Ἁγίων. «Ταῦτα καὶ γραφῇ παραδοῦναι σχεδὸν ἀδύνατον «γράφει ὁ βιογράφος τοῦ Ὁνούφριος Ἱερότης.

Εἰς τὸ 57ον ἔτος τῆς ἀγίας βιοτῆς τοῦ ἀπεφάσισε νὰ μεταφράσῃ, ἀνακαθάρῃ, δι-
ορθώσῃ, σαφηνίσῃ καὶ καταγλαίσῃ μὲ
διαφόρους ὑποσημειώσεις τὸν Συναξαρι-
στὴν, τὸν συγγραφέντα ὑπὸ τοῦ Μαυρικί-
ου, Διακόνου τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας.
Ἐν συνεχείᾳ μεθρημήνευσε τοὺς δεσποτι-
κούς καὶ θεομητορικούς ἀσματικούς κα-
νόνες, τοὺς ὁποίους ὠνόμασε «Ἑορτοδρό-
μιον» καὶ τοὺς Ἀναβαθμούς τῆς Ὀκτωή-
χου ὑπὸ τὸ ὄνομα «Νέα Κλίμαξ».

Εἶναι ἀδύνατον εἰς τὰ περιορισμένα
πλαίσια ἐνὸς πενιχροῦ πονήματος νὰ πε-
ριγραφοῦν τὰ ὅσα ὁ Ἅγιος προσέφερε εἰς
τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ διὰ τῶν συγ-
γραμμάτων τοῦ καὶ οἱ ἄφρτοι κόποι εἰς
οὓς ὑπεβλήθη διὰ τὴν μελέτην τῶν χειρο-
γράφων τῶν Βιβλιοθηκῶν τοῦ Ἁγίου Ὁ-
ρους καὶ τὴν συγκέντρωσιν τοῦ περιεχο-
μένου τῶν ἔργων τοῦ.

Ὅποια δὲ ἦτο ἡ ἀμοιβή τοῦ δι' ὅσα ὑ-
πὲρ τῆς διαφώτισεως τοῦ Γένους ὑπὴνεγ-
κε; ὁ φθόνος, τὸ μῖσος καὶ αἱ συκοφαντίαι
πάντων ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ὑποκρινόμενοι
τοὺς εὐλαβεῖς καὶ Ἁγίους ἐθλίβον τὸν
Ὅσιον Νικόδημον τόσον, ὥστε νὰ ἀναγκά-
ζεται συχνάκις νὰ μεταλλάσῃ τόπον καὶ
νὰ μεταβαίνει ἀπὸ καλύβης εἰς καλύβην
πρὸς εὔρεσιν ἡσυχίας καὶ συνέχισιν τοῦ
μοναδικοῦ εἰς τὴν Ἱστορίαν τῶν Μεταβυ-
ζαντινῶν χρόνων ἔργου τοῦ.

Ἦσαν τοσαῦτα αἱ ἐναντίον τοῦ ἐκ-
τοξευθεῖσαι συκοφαντίαι, ἰδίως δὲ εἰς θέ-
ματα Πίστεως, ὥστε ἠναγκάσθη νὰ προ-
βῇ εἰς σύνταξιν «Ὁμολογίας Πίστεως»
πρὸς διάλυσιν τῶν συκοφαντιῶν καὶ εἰρή-
νευσιν τῶν συνειδήσεων τῶν χριστιανῶν.
Ἡ συνεχὴς ὁμως ὑπερέντασις, οἱ ἀκατά-
πειστοι μόχθοι, ἀγρυπνίαι, αἱ κακοπά-
θειας καὶ στερήσεις ὑπέσκαψαν τὰ θεμέ-
λια τῆς υἱείας τοῦ καὶ οὕτω εἰς ἡλικίαν
60 ἐτῶν ἠσθένησεν ἐπὶ ὀλίγας ἡμέρας.

Εἰς τὸ Κελλίον πλέον τῶν ἀγαπητῶν
τοῦ Σκουρταίων διηλθε τὰς τελευταίας)
ἡμέρας τῆς ἐπιγείου ζωῆς τοῦ δεχόμενος
τὰς στοργικὰς περιποιήσεις τῶν. Προαι-

σθανθεῖς τὸ τέλος τοῦ ἔκαμε γενικὴν ἐξο-
μολόγησιν καὶ μετέλαβε τῶν Ἀχράντων
Μυστηρίων παραδοῦς τὴν μακαρίαν τοῦ
ψυχὴν εἰς χεῖρας Θεοῦ τὴν 14ην Ἰου-
λίου τοῦ 1809.

Οὗτος ἐν συνόψει εἶναι ὁ βίος τοῦ Ἁ-
γίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου, ὅστις
διὰ τῆς Ὀσιακῆς πολιτείας τοῦ καὶ τῶν
ἀθανάτων συγγραμμάτων τοῦ προσετέθη
εἰς τὴν χορείαν τῶν μεγάλων Πατέρων
τῆς Ἐκκλησίας, καὶ προσέφερεν ἀνυπολο-
γίστους ὑπηρεσίας εἰς τὸ ὑπόδουλόν Γέ-
νος.

Ἀνοιυτὴ Ἐπιστολὴ

Μόντρεαλ τῇ 8ῃ Ἰουνίου 1971

Πρὸς τὸν

Ἐξοχώτατον Ἀντιπρόεδρον

καὶ Ὑπουργὸν Ἑσωτερικῶν

τῆς Ἑθνικῆς Κυβερνήσεως

κ.κ. ΣΤΥΛΙΑΝΟΝ ΠΑΤΤΑΚΟΝ

Ἐξοχώτατε,

Εἶναι ἡ δευτέρα φορὰ πού τολμῶ δι' ἐπιστολῆς νὰ
ἐνοχλήσω τὴν ὑμετέραν ἐξοχότητα.

Καὶ ἐνῶ ἡ πρώτη ἐπιστολή μου, ἀπεστάλη πρὸς
ὑμᾶς, ἵνα σᾶς εὐχρηθῇ «καλὴν διακυβέρνησιν» καὶ «ἀρ-
θρὴν καὶ πεφωτισμένην ἀντιμετώπισιν» τῶν Ἑθνικῶν
προβλημάτων, οὕτως ὥστε ἡ ΕΛΛΑΣ, ἡ ἀγαπη-
μένη μας Πατρίς μεταβληθῇ καὶ πάλι σὲ χώρα τοῦ ἀνα-
τέλλοντος ἀλλὰ καὶ μεσουρανοῦντος Ἑλληνο-
χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ ἡ παρούσα τοιαύτη,
ἀποστέλλεται διὰ νὰ ἐκφράσῃ τὸν πόνον, τὴν θλίψιν,
ἀλλὰ καὶ τὴν ἀγανάκτησιν συγχρόνως, διὰ μίαν ἐξω-
φρενικῶς ὑφισταμένην, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τὸ χεῖρον μετα-
βαλλομένην κατάστασιν, ἐν ἀγνοίᾳ σας ἴσω εἰς. Καὶ
θέλωμε νὰ ἐλπίζωμε ἐν ἀγνοίᾳ σας, διότι εἶναι ἐκ δια-
μέτρου ἀντίθετος πρὸς τὰ ὅσα ἐσεῖς καὶ ὁ σεβαστὸς
Πρωθυπουργὸς ἀλλὰ καὶ τὰ ἄλλα μέλη τῆς Ἑθνικῆς
μας Κυβερνήσεως διακηρύσσετε.

Μάλιστα, ἐξοχώτατε, πῶς συμβιβάζεται, ἡ Ἑθνι-
κή μας Κυβέρνησις ἡ ἀνὰ τὴν ὑφήλιον διακηρύσσουσα
τὸ «Ἑλλάς Ἑλλήνων Χριστιανῶν», ἡ ἀδιαλείπτως ἀναπετάσσουσα τὸ ἀνωτέρω, ἡ παρόμοια
Χριστιανικὰ συνθήματα, εἰς πείσμα τῶν κατὰ τὴν
τῶν σκοτεινῶν σαταρονικήτων, Ἑβραϊσμοσυνικῶν καὶ

Ἑβραϊοκομμουνιστῶν ἐχθρῶν τοῦ λάμποντος, καὶ μὴ ἔχοντος «σπίλον ἢ ρυτίδα» Ἑλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ, νὰ διώκῃ εὐθὲως, ἢ πλαγίως, πιστοὺς Ὁρθόδοξους Χριστιανούς καὶ ἀκραιφνεῖς Ἕλληνας; Πῶς, μὰ πῶς ἐσεῖς ἐξοχώτατε, ποὺ τυγχάνετε ἐκ τῶν πρωτεργατῶν τῆς Ἐπαναστάσεως, καὶ ἐκ τῶν ἡγετῶν τῆς Κυβερνήσεως, ἐσεῖς ποὺ τρέχετε εἰς υπεράσπισιν, — ὅπως πανθομολογεῖται — παντὸς ἀδικουμένου πολίτου, νὰ διατάζετε, ἢ ἔστω νὰ ἀνέχεσθε, τὴν ταπεινωτικὴν κακομεταχείρισιν τῶσων χιλιάδων Ἑλλήνων πολιτῶν, ποὺ μοναδικὸν τῶν πατίσμων εἶναι ἡ μετ' ἐπιμονῆς προσήλωσίς των εἰς τὴν Πατροπαράδοτον Ὁρθόδοξον Πίστιν, καὶ ἡ μὲ λατρεῖα ἀγάπη των, εἰς τὴν Μητέρα Ἑλλάδα; Πῶς ἐξοχώτατε ἐσεῖς ποὺ θεμελιώνετε Ὁρθόδοξους Ναοὺς νὰ διατάζετε, ἢ ἔστω νὰ ἀνέχεσθε τὸ ταπεινωτικὸν σφράγισμα, ἢ κλείσιμον, ἢ γκρέμισμα τῶσων Ἱερῶν Ναῶν παλαιοημερολογιτῶν ποὺ κτίσθησαν μὲ αἷμα καὶ δάκρυα; Γιατί ἐξοχώτατε, δὲν ἐπιτρέπετε εἰς τοὺς Παλαιοημερολογίτας νὰ ἐορτάζουν μὲ τὸ Πάτριον Ἑορτολόγιον, ἢ μῆπως θεωρεῖτε κολάσιμον πράξιν, τὴν μετὰ Υἱοῦ σებაσμιου προσήλωσιν των εἰς τοὺς Θεοφόρους Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας μας, ἐν ἀντιθέσει μὲ τοὺς νεωτερίζοντας οἰκουμενιστὰς ποὺ ἀσπάζονται τὰ ἐκ τῆς διεφθαρμένης δύσεως προερχόμενα κελεύσματα τοῦ ἐωσφορίζοντος πάπα καὶ τοῦ ὀρθολογίζοντος προτεσταντισμοῦ;

Πῶς ἐξοχώτατε, ἐσεῖς ποὺ ἀνῆλθατε εἰς τὴν ἐξουσίαν ὡς ἀγὰ τέκνα τοῦ φιλοχρίστου Στρατοῦ μας ἀνέχεσθε τὸν διωγμὸν φιλοχρίστων πολιτῶν;

Πῶς ἐσεῖς ποὺ ἐργάζεσθε νὰ κάνετε τοὺς Ἕλληνας νὰ σκέπτονται τὸ ἔθνικόν συμφέρον καὶ νὰ κωφεύουν εἰς τὰς σειρήνας τῶν ἀντεθνικῶν ιδεολογιῶν νὰ διώκετε ἐκείνους ποὺ πρὸ πολλοῦ, ποὺ ἀνέκαθεν ἔλεγον: εἴμεθα Ὁρθόδοξοι Ἕλληνες καὶ μόνον Ὁρθόδοξοι Ἕλληνες;

Πῶς ἐσεῖς προσωπικῶς καὶ ὁλόκληρος ἡ Ἐθνικὴ Κυβέρνησις ἡ διεξάγουσα Πανελλήνιον ἔρανον διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ Ἐθνικοῦ Ἱεροῦ τῶν ἡρώων τοῦ 1821 γκρεμίζετε ἢ σφραγίζετε, ἢ ἀπαγορεύετε τὴν ἀνέγερσιν νέων τοιούτων τῶν Ἑλλήνων ἐκείνων ποὺ ἐμφοροῦνται ἀπὸ τὰ ἴδια ἀγὰ αἰσθήματα μὲ τὰ ὅποια μεγαλοῦργησαν οἱ πρόγονοί μας κατὰ τοῦ μακραίωνος Ὀθωμανικοῦ ζυγοῦ;

Ἐξοχώτατε, ἐν ὀνόματι τῆς ἀνεξιθρησκίας οἱ μασόνοι, οἱ σκοτεινοὶ καὶ ὑπουλοὶ καπηλευταὶ κάθε ἀγνοῦ τέκνου τῆς Φυλῆς μας, δροῦν ἐλευθεροὶ ἐναντίον τοῦ Συντάγματος τὸ ὅποιον περιφρονοῦν, κτίζουν σατανικὰ τεμένη καὶ ὑβρίζουν τὸν Κύριον Ἡμεῶν Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν ὅποιον ἀποκαλοῦν «μέγαν μύστην» ἅν τὸν Ἑρμῆν, τὸν Κρίσνα, τὸν Βούδα, ἢ τὸν Μωάμεθ!! Οὐδέποτε ἐλέγχθησαν τὰ βιβλία των, οὐδέποτε ἐλέγχθησαν οἱ πράξεις των καὶ οὐδέποτε δυστυχῶς τὸ κράτος μας κατεμέτρησεν τὰ ἐρείπια ποὺ οἱ μασόνοι ἐπεσώρευσαν ἐπὶ τοῦ Λαοῦ μας.

Ἐξοχώτατε, ἐν ὀνόματι τῆς ἀνεξιθρησκίας οἱ «μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά» οἱ διὰ τὸν Σιωνισμόν ἐργαζόμενοι, οἱ ὑβρίζοντες τὴν Ὑπέρμαχόν μας Στρατηγὸν ὡς κοινὴν γυναῖκα, οἱ ἀποκαλοῦντες τὴν γαλανόλευ-

κὸν μας Σημαίαν κουρελόπανον, οἱ κηρύσσοντες τὴν ἀρνήσιν τοῦ καθήκοντος τῆς στρατιωτικῆς θητείας, δροῦν ἀπὸ πόρτα σὲ πόρτα, ἐκτυπώνουν ἔντυπα, διανέμουν χιλιάδες φυλλάδια, ἕκαστον τῶν ὁποίων εἶναι καὶ μιὰ ἐκρηκτικὴ βόμβα κατὰ τῶν θεμελιῶν τοῦ Αἱματοποτισμένου ἔθνους μας!!

Ἐξοχώτατε, οἱ παπικοί, οἱ ἀσπονδοὶ μας ἐχθροὶ, οἱ ἀείποτε χαίροντες εἰς ἐκástην μας ἔθνικὴν συμφορὰν μὲ χιλίους τρόπους καὶ ἰδίως διὰ τοῦ Δουρεῖου Ἰπποῦ τῆς Οὐνίας ἀπολαμβάνουν τὰ ἀγαθὰ τῆς ἀνεξιθρησκίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Συντάγματος. Οἱ πολυπληθεῖς αἱρέσεις τῶν προτεσταντῶν τὸ ἴδιον, οἱ σατανιστὲς τὸ ἴδιον, οἱ Βουδιστὲς ἐσχάτως εἶναι ἐλεύθεροι πρὸς δρᾶσιν εἰς τὸν ξέφραγον ἔθνικόν μας ἀγρόν.

Ἐναντίον τῶν ἀνωτέρω πρακτόρων ξένων καὶ ὑποῦλων συμφερόντων ἡ κρατικὴ πυγμὴ γίνεται χαϊδευτικὴ καὶ προστατευτικὴ θώπευμα. Καὶ ἐνῶ ἡ σεβαστὴ μας Κυβέρνησις, ὁρθῶς πολὺ ὁρθῶς σὲ περίπτωσι ὑπονοίας δράσεως πράκτορος ξένης δυνάμεως, θὰ κινητοποιοῦσε στρατὸ καὶ μυστικὰς ὑπηρεσίας καὶ θὰ ἔστηνε ἔκτακτα στρατοδικεῖα, ἐναντίον τοῦ δολιοφθορέως τῆς ἔθνικῆς μας ἀσφαλείας, ἀφήνει ἀσυδότης καὶ ὑποδοθητὴ τὸ ἔργον τῶν καπηλευτῶν καὶ σαμποτέρς τῆς θρησκευτικῆς μας ὑποστάσεως, τῆς Ὁρθόδοξου Πίστεώς μας, τὴν ὅποιαν ἐσεῖς τὰ τέκνα τοῦ φιλοχρίστου στρατοῦ μας ἐξ ἴσου, ἀλλὰ καὶ περισσότερον τῆς ἔθνικῆς ἀσφαλείας θὰ ἔπρεπε νὰ υπερασπίζεσθε.

Καὶ τέλος ἐξοχώτατε, ἐνῶ ἀδιάφοροι στέκεσθε πρὸ τοῦ φρικτοῦ θαράθρου ποὺ οἱ οἰκουμενιστὲς τῆς Διοικούσης Ἐκκλησίας ἀνοίγουν, ἐνῶ τοὺς βοηθεῖτε οἰκονομικῶς μὲ παχυλοὺς μισθοὺς, καὶ ἀδρανεῖτε ἐπὶ τοῦ διαιρετικοῦ τῶν ἔργου, ἐκ τοῦ ὁποῖου τὸ ἔθνος μας ποτὲ δὲν πρόκειται νὰ ἐπουλώσῃ τίς πληγῆς του — ἐὰν ἐπιτευχθοῦν οἱ σκοποὶ τῶν οἰκουμενιστῶν — δεικνύει τὸ κράτος ὅλη τὴν δυνάμιν του ἐπὶ τῶν παλαιοημερολογιτῶν τῶν ὁποίων μοναδικὸν «ἔγκλημα» εἶναι ἡ προσήλωσίς των εἰς τὴν πατροπαράδοτον πίστιν καὶ εἰς τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος, τοῦ ὁποῖου τὰ σύνορα ἔχουν ποτίσει μὲ ποταμοὺς αἱμάτων.

Ἐξοχώτατε, θέλετε νὰ ἀποκαλῆσθε Ἐθνικὴ Κυβέρνησις. Ἐθνικὴ μὲ τὴν γενικὴν σημασίαν τῆς λέξεως. Πῶς ὁμως ἀδρανεῖτε κατὰ τῶν ἔθνικων τρωατικῶν, τοῦτέστι: μασόνων, μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά, καθολικῶν, οὐνιτῶν, προτεσταντῶν καὶ τέλος τῶν οἰκουμενιστῶν; Καὶ πῶς διώκετε ἐκείνους ποὺ λατρεύουν τὸ ἔθνος καὶ πιστεύουν στὰ Ἐθνικὰ ἰδεώδη μὲ γνήσιον πνεῦμα, καὶ ἀδολον ἀγάπην; Μῆπως αὐτὴ σας ἡ τακτικὴ τῆς ἀσυνεπείας δεικνύει ὅτι δὲν εἴσθε πλέον Ἐθνικὴ Κυβέρνησις;

Ὅμως ὄχι, ἀκραδάντως πιστεύομεν ὅτι εἴσθε Ἐθνικὴ Κυβέρνησις καὶ ὅτι σὲ ὅλους τοὺς ἀνωτέρω θὰ ἀπαγορεύετε τὴν φθοροποιὸν δρᾶσιν καὶ τὸν εἰς βάρος τῆς Ὁρθοδοξίας προσηλυτισμόν. Ἐνῶ ἀντιθέτως τοὺς παλαιοημερολογίτας, τοὺς ἀποτελοῦντας τὴν ἀκρόπολιν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τὰ ἄδκ τῶν ἔθνικων μας ἰδεωδῶν θὰ τοὺς ἀφήσετε νὰ κινοῦνται καὶ νὰ τελοῦν τὰ μυστή-

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ "ΑΝΑΚΑΙΝΙΣΤΙΚΟΤΗΣ,"⁽¹⁾ ΚΑΙ Η ΣΤΑΣΙΣ ΜΑΣ ΕΝΑΝΤΙ ΑΥΤΗΣ

‘Υπό Πρωτοπρεσβύτερου Γεωργίου Γκράμπι (GEORGE GRABBE)

ΠΟΛΛΑ έχουν γραφή εσχάτως περί του οικουμενισμού και το άσυμπίθαστον αὐτοῦ μετὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν. Ὅλοι ἔχομεν ὑπ’ ὄψιν τὰς ἐκκλήσεις τοῦ Μητροπολίτου μας (Σ.Σ. Φιλαρέτου) ἐπ’ αὐτοῦ τοῦ ζητήματος. Κατὰ φυσικὸν λόγον, ἡ ὑπ’ αὐτοῦ εσχάτως δημοσιευθεῖσα «Ἐπιστολὴ Πόνου», ἀπευθυνομένη πρὸς πάντας τοὺς Ὁρθόδοξους Ἐπισκόπους, εἶναι ἰδιαίτερος νωπὴ εἰς τὴν μνήμην μας. Ἐν ἄρθρον μου περὶ τῆς Συνελεύσεως τῆς Οὐφάλας ἐδημοσιεύθη μόλις πρὸ ὀλίγου εἰς Pravoslavnaya Rus («Ὁρθόδοξος Ρωσία»). Πρὸς ἀποφυγὴν ἐπαναλήψεων θὰ ἐπιχειρήσω νὰ ὁμιλήσω περὶ οικουμενισμοῦ ἀπὸ μίαν ἐλαφρῶς διαφορετικὴν ἀποψιν.

Θεωρῶν ὡς μὴ ἀναγκαῖον νὰ ἀποδείξω ἐδῶ τὴν αἰρετικὴν φύσιν τοῦ οικουμενισμοῦ, θὰ ἤθελα νὰ τὸν προσεγγίσω ἀπὸ τὴν πρακτικὴν πνευματικὴν πλευράν,

ἥτοι, ἀπὸ τὴν πλευράν ἣ ὅποια ἐνεδαχομένως ἐνδιαφέρει ἕκαστον ἐξ ἡμῶν περισσότερο ἀμέσως ἐν σχέσει πρὸς τὸ ποιμαντικόν του ἔργον.

Μέχρι πρὸ ὀλίγου συγκριτικῶς χρόνου, ὁ οικουμενισμός ἦτο ἐν ἀπομεμακρυσμένον καὶ ἴσως ἀφηρημένον φαινόμενον διὰ τὴν πλειονότητα τῶν ἐνοριῶν μας. Τινὲς ἐξ ἡμῶν εἶχον ἀναγνώσει εἰδήσεις περὶ αὐτοῦ εἰς περιοδικά, ἀλλὰ ὀλίγοι ἦσαν ὅσοι εἶχον οἶανδήποτε ἀπ’ εὐθείας ἐπαφὴν μετ’ αὐτόν.

Προσωπικῶς, ἦλθον εἰς ἐπαφὴν μετ’ αὐτὸ τὸ θέμα ἐκ νεότητός μου, ἀπὸ τὸ 1926 καὶ ἐξῆς, καθόσον αἱ οικουμενικαὶ τάσεις τῶν θεολόγων τῶν Παρισίων ἔπαιζαν οὐχὶ μικρὸν ρόλον κατὰ τὴν πρόκλησιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς διαιρέσεως ἣτις ἔλαβε χώραν εἰς τὴν Δυτικὴν Εὐρώπην.⁽²⁾

Κατὰ τὴν Σύνοδον (Sobor) τῆς Ὑπερορίου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας τὸ 1938, σημαντικὴ προσοχὴ ἐδόθη

ριά των, σύμφωνα ἄλλωστε καὶ μετὰ τὸ Σύνταγμα τοῦ 1968.

Τέλος ἐξοχώτατε σὺν Ὁρθόδοξος Χριστιανός — Παλαισημερολογίτης — καὶ Ἕλληνας συγχρόνως, ἀν καὶ διαβῶ εἰς τὸ ἐξωτερικόν, κάνω ἐκκλησίαν, νὰ ἀναλογισθῇτε ΤΩΡΑ, πρὶν εἶναι πολὺ ἄργά τις οικουμενιστικὰς φθοροποιὰς ἐνέργειες τόσων καὶ τόσων κατ’ ὄνομα Ὁρθόδοξων, κατ’ ἔργον δὲ ἀντορθόδοξων λυκοποιμένων, οικουμενιστῶν.

Καὶ ὅπως τὴν ἱστορικὴν ἐκείνην ἡμέραν τῆς 21ης Ἀπριλίου τοῦ 1967, ἐξοχώτατε, σὺν στρατιώτης φρουρὸς τοῦ ἔθνους εἶπατε τὸ ΑΛΤ στοὺς καπνιλευτὰς τῶν ἐθνικῶν μας πεπρωμένων, ἔτσι καὶ τώρα σὺν ἡγετικὸν μέλος τῆς Ἐθνικῆς Κυβερνήσεως ἐρονοφωνήσατε τὸ ΣΤΟΠ στοὺς ἐχθροὺς τῆς Ὁρθοδοξίας μας ποὺ ἀρχίζουν ἀπὸ τοὺς οικουμενιστὰς καὶ τελειώνουν στοὺς ματσόνους. Καὶ νὰ εἰσθε βέβαιοι ἐξοχώτατε ὅτι ἐκείνη ἡ ἡμέρα θὰ λάμψῃ πολὺ περισσότερο τῆς ἱστορικῆς 21ης Ἀπριλίου 1967 διότι θὰ ἀποτελέσῃ σταθμὸν στὴν Ἀγίαν Ὁρθοδοξίαν μας καὶ στὸ ἐνδοξον ἔθνος μας.

Βέβαιος ὢν, ὅτι θὰ ἀκούσετε τὴν ἐκ τῆς ξενιτειᾶς ἀκουομένην φωνὴν μου διατελῶ μετὰ θαυμάτου σεβασμοῦ.

Κωνσταντῖνος Κόκκαλης
4852 HUTCHISON
MONTREAL
CANADA

(1) Ὁ ὅρος «ἀνακαινιστικότης» (obnovlenchestvo, renovationism) ἀναφέρεται εἰς τὸ ἐκμοντερνιστικὸν πρόγραμμα τῆς «Ἀνακαινιστικῆς Ἐκκλησίας», Κλάδου τῆς «Ζώσης Ἐκκλησίας», ἡ ὅποια ἐνεφανίσθη ὀλίγον μετὰ τὴν Μποσεβίτικὴν Ἐπανάστασιν τοῦ 1917. Μέλη τῆς «Ἀνακαινιστικῆς Ἐκκλησίας» συνηγόρουν ὑπὲρ ἐγγάμων ἐπισκόπων, τοῦ δευτέρου γάμου διὰ τοὺς ἱερεῖς, τοῦ νέου ἡμερολογίου καὶ ὑπὲρ τῶν περισσότερων προγραμμάτων, τὰ ὅποια κηρύσσονται τώρα ὑπὸ τῶν Ὁρθόδοξων οικουμενιστῶν.

(2) Τὸ 1926 ὁ Μητροπολίτης Εὐλόγιος καὶ οἱ ὁπαδοί του, μετὰ κέντρον τοὺς Παρισίους, ἀπεσχίσθησαν ἀπὸ τὴν Ὑπερορίαν Ρωσικὴν Ἐκκλησίαν (δηλ. τὴν Σύνοδον). Μετὰ μερικὸς δισταγμοὺς, ὁ Εὐλόγιος προσεχώρησεν εἰς τὸ Πατριαρχεῖον τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὡς κεφαλὴ τῆς «Ἐξαρχίας τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης». Εἰς τὸ τέλος τοῦ Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου, ὁ Εὐλόγιος ἀπεφάσισε νὰ ὑπαχθῇ εἰς τὸ Πατριαρχεῖον τῆς Μόσχας, ἀλλὰ μετὰ τὸν θάνατόν του, ὅστις σχεδὸν ἀμέσως ἐπηκολούθησε αὐτὴν τὴν ἀπόφασιν, τὸ ποίμνιόν του ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Βλαδιμήρου ἀπέκρουσε αὐτὴν τὴν κίνησιν καὶ προσεχώρησε πάλιν εἰς τὸ Πατριαρχεῖον Κωνσταντινουπόλεως. Ἐσχάτως, ὑπὸ πίεσιν ἐκ Μόσχας, ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Ἀθηναγόρας ἐξῆλθε ὡς ἡ Ἐξαρχία παύσῃ νὰ τελεῖ ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν του καὶ τώρα ἡ Ἐξαρχία ἀποτελεῖ «ἀρχιεπισκοπὴν» ὑπὸ αὐθέναν, μετὰ δύο ἐπισκόπους μόνον. Τὸ ἱερατικὸν Ἀγίον Σεργίου ἦτο ἡ μεγαλύτερα θεολογικὴ σχολὴ τῆς Ἐξαρχίας.

εἰς τὸν οἰκουμενισμόν, ὅστις ἐθεωρήθη ὡς ἐπερχόμενος κίνδυνος διὰ τὴν Ὀρθοδοξίαν. Αἱ ὁμιλίαι τοῦ Μητροπολίτου Σεραφεῖμ (τότε ἐπισκόπου Βιέννης) καὶ τοῦ N. F. Stepanov περιείχον πολὺ ἐνδιαφέρον ὄλιγον. Ἀλλὰ ὅ,τι ἀνεκινώθη ἐκεῖ, εἰδικῶς κατὰ τὰς ὁμιλίας τοῦ N. F. Stepanov, αἱ ὁποῖαι ἦσαν πλούσιαι εἰς ἀποδείξεις δι' ἐγγράφων, ἀνεφέρετο κυρίως εἰς τὴν Δύσιν. Τοῦτο ἦτο ἐπόμενονον, καθ' ὅσον ἡ οἰκουμενικὴ κίνησις ἐνεφανίσθη ὡς κίνησις πρωτίστως Προτεσταντικὴ τὸσον κατὰ τὴν προέλευσιν ὅσον καὶ κατὰ τὴν περὶ ἐκκλησιαστικῆς ἀντίληψίν της.

Ὁ Προτεσταντισμός, ἀφοῦ ἀφομοίωσε τὴν ἄσχετον πρὸς τὴν παράδοσιν ἀρχὴν τῆς ἐλευθέρως ἐξετάσεως τῆς Ἀγίας Γραφῆς καὶ τῆς ἐλευθέρως ἐρμηνείας τῶν δογμάτων διεσπάσθη εἰς αἵρέσεις. Ἡ ἐπακολουθήσασα ἐξασθένεισις προσέκαλεσεν, κατὰ φυσικὸν λόγον, τὴν ἐπιθυμίαν πρὸς ἕν εἶδος ἐνώσεως δι' ἐπιτεύξεως μιᾶς γενικῆς συμφωνίας.

Πρὸ τοῦ Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου εἶχαν ἤδη ἀρχίσει ἐν Ἀμερικῇ ἡ διοργανώσεις τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν, καὶ ὁ γραμματεὺς τῆς ομάδος ἣτις εἶχε τὴν πρωτοβουλίαν τῆς μυσέως, Mr. Gardiner, ἤρchiσεν ἀλληλογραφίαν ἐπ' αὐτοῦ τοῦ θέματος μετ' ὀρισμένους ὀρθοδόξους θεολόγους. Αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ προσέκαλεσαν λίαν σημαντικὰς καὶ κατὰ βάθος διευκρινίσεις τοῦ θέματος ἐξ Ὀρθοδόξου ἀπόψεως, ὡς ἐμφαίνεται εἰς τὰς δημοσιευθείσας ἐπιστολάς τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Χαρκόβου Ἀντωνίου (ἀργότερον Μητροπολίτου Κιέβου), καὶ τοῦ καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Ἀκαδημίας τῆς Μόσχας Ἀρχιμανδρίτου (ἀργότερον Ἀρχιεπισκόπου — ὁμολογητοῦ) Ἰλαρίωνος Τροϊτσκυ (Troitsky).

Ὅταν οἱ Δυτικοὶ Προτεστάνται οἰκουμενιστὰι ἀπυθύνθησαν κατὰ πρῶτον πρὸς τοὺς Ὀρθοδόξους θεολόγους, οἱ τελευταῖοι ἀνταπεκρίθησαν μετ' εὐλογον ἐνδιαφέρον. Ἡ ἐμφάνισις μεταξὺ τῶν Προτεσταντῶν μιᾶς κινήσεως ἣτις ἐτόνιζε τὴν δυσἀρέσκειάν των πρὸς τὴν ἐκκλησιολογίαν των, ἡ ὑπ' αὐτῶν ἀναγνώρισις μιᾶς δογματικῆς κρίσεως καὶ ἡ ἐπιθυμία των πρὸς ἀναζήτησιν τῆς ἀληθείας, ἐφάνη εἰς τοὺς Ὀρθοδόξους θεολόγους ὡς κάτι τὸ ἐλκυστικὸν καὶ ἐνδιαφέρον.

Μετὰ τὸν Πρῶτον Παγκόσμιον Πόλεμον οἱ μῦσαι τῆς Οἰκουμενικῆς κινήσεως ἐπέτυχον νὰ προσεγγίσουν τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην καὶ νὰ τὸν πείσουν ὅπως ἐκδόσῃ μίαν ἐπίσημον πρόσκλησιν πρὸς διοργανώσιν ἐνώσεως, ἣτις ἀργότερον θὰ ἐλάμβανε τὸν τίτλον τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν. Οὕτως ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία παρέρθη εἰς μίαν κατ' οὐσίαν Προτεσταντικὴν κίνησιν.

Μετὰ τὸ 1920 τὸ οἰκουμενικὸν πρόβλημα ἔπαυσε νὰ εἶναι ἀφηρημένον δι' ἡμᾶς. Ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς καλουμένης Χ. Α. Ν. (Υ. Μ. C. A., Χριστιανικῆς Ἀδελφότητος Νέων), καὶ καλυπτομένη ὑπὸ τὸ κύρος τοῦ Μητροπολίτου Ἐδμβούργου, ἐνεφανίσθη εἰς τὴν Πράγαν ἡ πρωτοβουλία πρὸς δημιουργίαν μιᾶς Ρωσικῆς Ὀρθοδόξου Σπουδαστικῆς Κινήσεως, ἣτις θὰ ἤγωνε τὰς ομάδας τῆς νεολαίας μας καὶ θὰ ὠδήγει αὐτάς εἰς συνεργασίαν μετ' τὴν ἑτερόδοξον Χριστιανικὴν Σπουδαστι-

κὴν Κίνησιν (τὸ τελευταῖον αὐτὸ σημεῖον ὅμως δὲν ἐτονίσθη ἰδιαίτερώς κατ' ἀρχάς).

Μία μεγάλη συνδιάσκεψις συνεκλήθη εἰς τὸ Μοναστήριον Χόποβο (HopoBo) ἐν Γιουγκοσλαβίᾳ κατὰ τὴν ὁποίαν παρίστατο καὶ ὁ Μητροπολίτης Ἀντωνίος. Ἡ συνδιάσκεψις ἐθεωρεῖτο ὡς ἡ ἀρχὴ τῆς διοργανώσεως μιᾶς Ὀρθοδόξου κινήσεως, ἀλλὰ μέσα εἰς αὐτὴν ἦσαν διεσπαρμένοι καὶ Προτεστάνται «ἀκτιβισταί», οἱ ὅποιοι εἶχον κερδίσει τὰς καρδίας τῶν νέων μας μετὰ τὰς ὁμιλίας των διὰ τὴν ὠραιότητα καὶ ἐλκυστικότητα τῆς Ὀρθοδόξιας. Καὶ ἦσαν ἀκριβῶς αὐτοὶ οἱ Προτεστάνται «ἀκτιβισταί», οἱ ὅποιοι ἐχρηματοδότησαν τὴν ὀργάνωσιν, λαμβάνοντες κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀνεπαίσθητος εἰς χεῖρας των τὴν οὐσιαστικὴν ἀρχηγίαν. Μετὰ τὴν συνδιάσκεψιν τοῦ Χόποβο ἐπηκολούθησεν ἡ ὀλιγομελεστέρα «πρακτικὴ» συνδιάσκεψις εἰς Πράγαν εἰς τὴν ὁποίαν ἔλαβον ἐπίσης μέρος ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ κύκλου τοῦ Βελιγραδίου. Ὁ κύκλος μας ἤρchiσε νὰ διαβλέπῃ τὸν ἐκ τῆς Προτεσταντικῆς ἀρχηγίας κίνδυνον καὶ κατεβάλομεν προσπάθειας πρὸς ἀπομάκρυνσίν του, ἀποφασίσαντες ὅπως ἡ Κίνησις τεθῇ ὑπὸ τὴν πνευματικὴν καθοδήγησιν τῶν Ἐπισκόπων τῆς Συνόδου (τοῦτο πρὸς μεγάλην δυσἀρέσκειαν τῶν ἀντιπροσώπων τῶν Προτεσταντῶν καὶ τῶν Παρισίων, οἱ τελευταῖοι τῶν ὁποίων ὑπεστηρίζοντο δραστηρίως εἰς αὐτὸ ὑπὸ τοῦ γραμματέως τῆς συνδιασκέψεως, Καθηγητοῦ Υ.Υ. Ζενκόφσκυ (V. V. Zenkovsky)). Ὅπως δὲ ποτε, ἐπετύχαιμεν νὰ φέρωμεν εἰς πέρας τὴν ἀπόφασιν καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον εἶχομεν ὀρισμένην ἐπιτυχίαν, ἣτις ὅμως εὐθὺς ἀμέσως ἐξεμυθρεύθη ὑπὸ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ταραχῶν αἱ ὁποῖαι ἤρchiσαν εἰς Δυτικὴν Εὐρώπην. Ἡ Ὀρθόδοξος Χριστιανικὴ Σπουδαστικὴ Κίνησις ἐπροχώρησε τότε πρὸς τὸν οἰκουμενισμόν, ἀλλὰ τὸ πρόβλημα τοῦ οἰκουμενισμοῦ εἰς τὴν πρακτικὴν του ἐκδήλωσιν ἀπεμακρύνθη τῶν ὁρίων τῆς Ὑπερορίου Ρωσικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ μετεπηδῆσεν εἰς τὰ τμήματά της τὰ ὁποῖα ἐπροχώρησαν εἰς σχίσμα. Εἰς μίαν συνδιάσκεψιν τῆς κινήσεως ὁ Πρωτοερεὺς Σέργιος Μπουλγάκοφ (Bulgakov) ἐμίλησεν εὐνοϊκῶς ἀκόμη καὶ διὰ μίαν μυστηριακὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ τοὺς Ἀγγλικανούς καὶ συνέθεσε μίαν οἰκουμενικὴν προσευχὴν τὴν ὁποίαν ὑπέβαλε εἰς πολὺ προσεκτικὴν ἐξέτασιν εἰς τὸ περιοδικὸν «Ἐκκλησιαστικὴ Ζωὴ» (Tserkovnaya Zhizn), εἰς ἕν ἄρθρον μετὰ τίτλον: «Μία μὴ — Ὀρθόδοξος Προσευχὴ ὑπὸ τῶν Οἰκουμενιστῶν μας».

Ἀλλὰ ἐνῶ ὁ οἰκουμενισμός, εἰς τὴν πρακτικὴν του ἐφαρμογὴν, παρέμεινεν ἐκτὸς τῶν ὁρίων τῆς Ὑπερορίου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας μας, ἤρchiσε νὰ ρίπτῃ ρίζας ὀλονέν καὶ περισσότερον εἰς τὴν ζωὴν ἄλλων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, αἱ ὁποῖαι ἐγίναν τώρα μέλη τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν — κατὰστασις ἡ ὁποία συζητεῖται ἐν λεπτομερείᾳ εἰς τὴν «Ἐπιστολὴν Πόνου» τοῦ Μητροπολίτου μας. Παρ' ὅλα ταῦτα κρίνοντες ἀπὸ ὅ,τι συνέβη εἰς τὸ ποίμνιον τῆς Ἐξαρχίας τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης δυνάμεθα νὰ ἴδωμεν ἐν μέρει ποῖα εἶναι τὰ θλιβερά ἀποτελέσματα τῆς ἐπιδράσεως τοῦ οἰκουμενισμοῦ. Τὸ καλλίτερον καὶ πλέον δραστήριον τμήμα τῆς Ἐξαρχίας ὑπετάγη εἰς τὸν οἰκουμενισμόν ὅταν προσήλθεν εἰς τὴν Χριστιανικὴν Σπουδαστι-

κὴν Κίνησιν. Ἀποτέλεσμα ἦτο ἡ ἀμβλυνσις τῆς αἰσθήσεώς του ὡς πρὸς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἀλήθειαν. Διὰ τοῦτο τὸσον εὐκόλως ἀπεδέχθη τὴν τεθλασμένην ἐκκλησιαστικὴν πολιτικὴν τοῦ Μητροπολίτου Βόλγολιου. Ἐν σημαντικὸν τμήμα αὐτοῦ ἦτο ἀνίκανον νὰ ὁσφρανθῇ τὸ φεῦδος τοῦ Πατριαρχείου τῆς Μόσχας. Οὕτως ἐξεπαιδεύθη μία γενεὰ πνευματικῶν «δοκίμων». Ὅσοι ἐδῶ ἀνέκουν εἰς τὴν παλαιότεραν γενεάν θὰ ἐνθουμούνται τὸ Ρωσικὸν πολιτικὸν κόμμα τῶν Συνταγματικῶν Δημοκρατῶν. Διεκρίνοντο διὰ τὴν προθυμίαν νὰ συμβιβασθοῦν μὲ ὁτιδήποτε. Οἱ «δοκίμοι» ἀπέφευγον ἀκρίβειαν κρίσεως. Ἐλέχθη ὅτι εἰς ὅλα τὰ θέματα ἤρχιζον μὲ τὰς λέξεις: «Ἄφ' ἑνὸς μὲν δὲν δύναται κανεῖς νὰ παραδεχθῇ..., ἀλλ' ἄφ' ἑτέρου δὲ δὲν δύναται κανεῖς παρὰ νὰ ἀναγνωρίσῃ...». Εἶχον μίαν ἐπιφανειακὴν «ἀντικειμενικότητα», ἡ ὁποία ἐκάλυπτε τὴν ἑλλειψιν σταθεράς καὶ συγκεκριμένης κρίσεως. Αὐτὴ ἡ σφραγὶς τοῦ πνευματικοῦ συμβιβασμοῦ εὐρίσκειται συνήθως εἰς τὰ ἐνεργὰ μέλη τῆς Ἐξουσίας τῆς Δυτικῆς Εὐρώπης. Ἐπίσης δὲν θέλουν οὔτε παραδέχονται εἰλικρινεῖς κριτικὰς καὶ διὰ τοῦτο κατὰ τὴν μετακίνησιν τῶν πρὸς τὴν Βόρειον Ἀμερικανικὴν αἰσθάνονται συνήθως πλησιέστερον πρὸς τὴν Ἀμερικανικὴν Μητροπολίαν (Metropolia) παρὰ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν μας.

Ἡ ἀνάπτυξις τοῦ οἰκουμενισμοῦ ὄχι μόνον μεταξὺ τῶν Προτεσταντῶν καὶ Καθολικῶν ἀλλὰ καὶ μεταξὺ ἑνὸς σημαντικοῦ τμήματος τῶν Ὁρθοδόξων καθιστᾷ τὴν Ἐκκλησίαν μας ἐν εἶδος μικρᾶς νησίδος ἐντὸς μιᾶς οἰκουμενικῆς θαλάσσης. Πρέπει νὰ ἐτοιμαζώμεθα διὰ τὸ γεγονὸς ὅτι τὰ κύματα αὐτῆς τῆς θαλάσσης θὰ ἀρχίσουν νὰ κτυποῦν μὲ μεγαλυτέραν ἀπὸ προηγουμένως σφοδρότητα ἐπὶ τῶν ἀκτῶν αὐτῆς τῆς νησίδος ἀπειλοῦντα αὐτὴν μὲ ἀφανισμόν.

Ἐξ αὐτῆς τῆς ἀπόψεως ἀξίζει τῆς ἰδιαίτερας προσοχῆς μας τὸ παράδειγμα τῆς ἀναπτύξεως τοῦ οἰκουμενισμοῦ μεταξὺ τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν — ἀνάπτυξις ἡ ὁποία ἐφάνη εἰς πολλοὺς ὡς ἀπροσδόκητον γεγονὸς ἐπειδὴ εἶχεν ὀριζοῦνται ἐπὶ μακρὸν χρόνον σχεδὸν ἀθέατον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν καὶ δὲν εἶχεν ἐγκριθῇ ἐπισήμως ὑπὸ τοῦ Βατικανοῦ. Ἀκόμη καὶ τὸ 1954, κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐν Ἑδρανστον Συνελεύσεως τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν, ὄχι μόνον δὲν παρίσταντο Ρωμαιοκαθολικοὶ ὡς παρατηρηταὶ ἀλλὰ ἀκόμη καὶ ἐλέχθη εἰς τοὺς Καθολικοὺς ὅτι δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ παρακολουθήσουν τὰς ἀνοικτὰς συνεδριάσεις τῆς συνδιάσκεψης. Τώρα τὰ πάντα ἔχουν ἀλλάξει τελείως. Ἐσχάτως ὁ ἴδιος ὁ Πάπας ἐκλινε γόνυ εἰς τὸ Κέντρον τοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν ἐν Γενεύῃ.

Κατὰ τὰς ὁμιλίαις τοῦ Ν. F. Stepanov εἰς τὴν Σύνοδον (Sobor) τῆς Ὑπερορίου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας τὸ 1938, ἐγένετο παρουσίαις πολλῶν γεγονότων ἐκ τῆς ζωῆς τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας, τὰ ὁποία ἀπεδείκνυν τὸ γεγονὸς ὅτι καὶ ἐὰν ἀκόμη τὸ Βατικανὸν ἦτο ἐναντίον τῶν διωμολογιακῶν δραστηριοτήτων, ἐν τούτοις αἱ δραστηριότητες αὐταὶ ἐγένοντο ὁλονέν καὶ περισσότερον παραδεκταὶ εἰς τὴν περιφέρειαν. Ὅλονέν καὶ συχνότερον συνέβαινε ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ ἀποκληθῇ «ἡ συναδέλφωσις» τῶν Καθολικῶν, ἐνίστε τῶν κατεχόντων ὑψηλὰς θέσεις ἐν τῇ ἱεραρχίᾳ, μὲ Προτε-

στάντας καὶ ἀκόμη μὲ Ἰουδαίους. Ἀπὸ μίαν σειράν τοπικῶν συμβάντων, ἐσχηματίσθη μία σειρά «προηγουμένων». Ἀποτέλεσμα ἦτο ἐν εἶδος ἀναγεννήσεως τῆς Παπικῆς ἱεραρχίας. Εἰς τὴν Δευτέραν Βατικανὴν Σύνοδον, πρὸς ἐκπληξιν ἰσως καὶ αὐτοῦ τοῦ Πάπα ἀκόμη, ἀπεδείχθη ἡ ὑπαρξὶς μόνον 10% συντηρητικῶν.

Ὁ διαμελισμὸς τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας, τοῦ ὁποίου τώρα εἴμεθα μάρτυρες, δὲν συνέβη διὰ μιᾶς. Ἡ Δευτέρα Βατικανὴ Σύνοδος ἔδωκεν ἀπλῶς ἔκφρασιν εἰς κἀτὶ τὸ ὅποιον ὠρίμαζεν εἰς τοὺς κόλπους τοῦ Καθολικισμοῦ κατὰ τὸν ροὺν δεκαετιῶν.

Πρὸ δύο ἐτῶν ἐξεδόθη εἰς τὴν Γαλλίαν ἐν μικρὸν ἀλλὰ ἄκρως ἐνδιαφέρον βιβλίον τοῦ Πιερ Βερόν (Pierre Veron) μὲ τίτλον: *Mystère d'Iniquité — Mystère d'Iniquitatis* δηλαδή, Τὸ Μυστήριον τῆς Ἀνομίας).

Ὁ συγγραφεὺς ἐξετάζει τὸ πῶς ἐπρογραμματίσθη μυστικῶς ἡ καταστρεπτικὴ σειρά γεγονότων, ἧτις τώρα δημιουργεῖ τοιαύτην δυσάρεστον εἰκόνα εἰς τὴν Παπικὴν Ἐκκλησίαν. Ὁμιλεῖ περὶ τῶν ἰδεῶν τὰς ὁποίας ἐξέφρασε ἤδη ἀπὸ τὸν παρελθόντα αἰῶνα ὁ ἀποσχηματισθεὶς Γάλλος ἱερεὺς Ροκά (Roca) (1830 — 1893). Οὗτος ἦτο Παπικὸς ἱερεὺς ἐγκαταλείψας τὴν ἱερωσύνην, εἰς ἀνθρώπος ὅστις ἐθεώρει τὸν ἑαυτὸν τοῦ ὁπαδὸν τοῦ διασήμευ μυστικιστοῦ καὶ Ρωσικουσιανοῦ Saint Yves d'Alveydre. Ἄν καὶ δὲν ἀπεκήρυξε τὸν Χριστιανισμόν δημοσίᾳ, ὁ Ροκά ἦτο ἐν τούτοις πλησίον τοῦ διασήμευ μυστικιστοῦ καὶ Σατανιστοῦ Πάπου (Papus).

Ὁ Ροκά, ὁ ὁποῖος ἦτο ὁ ἰδεολόγος μιᾶς ὀλικῆς νέας μεταρρυθμίσεως τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας, εὗρε σημαίνοντας προστάτας, συνεργοὺς καὶ διὰ δόχους του.

Ἐφθάσεν εἰς ὀριμότητα καὶ ἀνέπτυξε τὴν δρᾶσιν του μεταξὺ τῶν φιλελευθέρων Παπικῶν κύκλων τῆς περιόδου, ἧτις ἠκολούθησεν ἀμέσως μετὰ τὴν Πρώτην Βατικανὴν Σύνοδον (1870). Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ὁ Παπισμὸς ὑπέστη ἰσχυρὸν πλῆγμα ἐν σχέσει μὲ τὴν πολιτικὴν του θέσιν, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἰδίαν ἐποχὴν ἐκέρδισε νίκην διὰ τῆς παραδοχῆς ὑπὸ τῆς Βατικανῆς Συνόδου τοῦ νέου τύπου τοῦ δόγματος τοῦ παπικοῦ ἀλαθήτου. Ἡ εἰσαγωγὴ αὐτοῦ τοῦ δόγματος προεκλήθη ὑπὸ τῆς ἀνάγκης ὅπως ἐνισχυθῇ ἡ ἐξουσία τοῦ Πάπα εἰς τὸν ἀγῶνα κατὰ τῶν καταστρεπτικῶν φαινομένων τὰ ὁποία ἐνεφανίσθησαν — Προτεσταντισμοῦ, Μασονίας, σοσιαλισμοῦ, κ.λ.π. Ὅμως, ἀκριβῶς ἡ διαμάχη τὴν ὁποίαν παρετήρησεν μεταξὺ τῶν διαφόρων ρευμάτων τὰ ὁποία ἐνεφανίσθησαν εἰς τὴν Βατικανὴν Σύνοδον ἦτο ἰσως ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἐνέπνευσε τὸν Ροκά νὰ προεῖπῃ ὅτι ἡ ἐπομένη Οἰκουμενικὴ Σύνοδος τῶν Παπικῶν θὰ ἦτο ἀποφασιστικὴ διὰ τὴν πλήρη μεταρρύθμισιν τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας ἐκ τῶν ἄνω, μεταρρυθμίσεως ἡ ὁποία, καθὼς εἶναι καλῶς γνωστὸν, λαμβάνει χώραν τώρα.

Ὁ Ροκά ἔγραψε τὸ πρόγραμμα τῆς παρούσης μεταρρυθμίσεως τοῦ Καθολικισμοῦ, μεταρρυθμίσεως ἧτις ἤρχισε μὲ ἀπίστευτον ταχύτητα ἀλλὰ ἀπέχει πολὺ τῆς συμπληρώσεώς της. Δὲν ἦτο ὁ μόνος ἐργάτης πρὸς αὐτὴν τὴν κατεθῆναι. Ἐπειτα ἀπὸ αὐτὸν ἐνεφανίσθη (Συνέχεια εἰς τὴν 13ην σελίδα)

Ἡ βιογραφία τοῦ ἀειμνήστου Σεβασμ. Λεοντίου

ὑπὸ τοῦ ἰδίου γραφεῖσα

Ἐγεννήθη ἐν Κιέβῳ τὸ 1904. Τὸ 1914 εἰς τὴν Δ' τάξιν τῆς Ἱερατικῆς Σχολῆς ἠναγκάσθη νὰ διακόψῃ τὰ μαθήματα μέχρι τοῦ ἔτους 1923. Τὸ 1923 εἰσῆλθον ὡς μαθητευόμενος ἱερωμένος εἰς τὸ Μοναστήριον τοῦ Κιέβου - Πετσέρκ, ὡς δογηθὸς διβλιοθηκαρίου καὶ ἔλαβον τὴν μόρφωσιν Ἱερατικῆς Σχολῆς ἐν τῇ Μονῇ ταύτῃ καὶ δὴ ἐν τῇ Ποιμενικῇ Σχολῇ τῆς ἰδίας Μονῆς, δεδομένου, ὅτι αἱ Ἱερατικαὶ Σχολαὶ εἶχον κλεισθῇ ἐπὶ μπολσεβίκων. Συγχρόνως ἐγενόμην δεκτὸς ὡς ἀκροατῆς εἰς τὴν Θεολογικὴν Ἀκαδημίαν τοῦ Κιέβου, ἣ ὁποία κατὰ τὰ ἔτη ἐκεῖνα δὲν εἶχεν κλείσει. Πρῶτανις τῆς Ἀκαδημίας ἦτο ὁ καθηγητὴς Πατὴρ Α. Γλαγιόβελ, διδάκτωρ τῆς Θεολογίας. Ἐδίδασκον ὅλοι οἱ παλαιοὶ καθηγηταὶ τῆς Ἀκαδημίας. Τὸ ἔτος 1927 μὲ τὸν μεγαλόσχημον Ἀρχιεπίσκοπον Ἀντώνιον πρῶτον Ἀρχιεπίσκοπον Ταυρικῆς Δημήτριον Ἀρπασίτζε, κόμητα ἐκάρην μοναχὸς εἰς τὴν Μονὴν τῆς Κιτσιέβκαγια Πουστίνια, δεδομένου, ὅτι ἡ Μονὴ Κιέβσχο - Περτσέκ παρεδόθη ὑπὸ τῶν μπολσεβίκων εἰς τοὺς νεοσημερολογίτας, τοὺς ὁποίους δὲν ἠκολούθησαμεν. Μετὰ τὴν κουράν ἡ Διεύθυνσις τῆς Μονῆς μὲ ἔστειλεν εἰς τὴν Πετρούπολιν εἰς τὴν Ἀνωτάτην Θεολογικὴν Σχολήν, τὴν μοναδικήν ἐν Ρωσσίᾳ, δεδομένου, ὅτι τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ὅλοι αἱ ἄλλαι σχολαὶ ἐκλείσθησαν. Πρῶτανις ἐκεῖ ἦτο ὁ καθηγητὴς Τσούκοβ καὶ Ἀντιπρῶτανις ὁ γνωστὸς καθηγητὴς Πατὴρ Α. Πετρόβσκι καὶ ὅλοι οἱ παλαιοὶ καθηγηταὶ τῆς Ἀκαδημίας τῆς Πετρούπολεως. Τὸ 1928 ὅταν ἦλθον διὰ τὰς θερινὰς διακοπὰς μὲ ἐχειροτόνησεν ἱεροδιάκονον εἰς τὸ Μοναστήριον Κιέβου - Μπράτσκι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Βασίλειος (Μπογγταςέβσκι), ἄλλοτε Πρῶτανις τῆς Θεολογικῆς Ἀκαδημίας τοῦ Κιέβου καὶ ἐξομολογητῆς. Τὸ 1930 ὁ ἴδιος ἀρχιεπίσκοπος μὲ ἐχειροτόνησεν εἰς τὴν αὐτὴν Μονὴν εἰς ἱερομόναχον. Ὑποστάς τὰς κανονισμένας ἀκαδημαϊκὰς γραπτάς τε καὶ προφορικὰς ἐξετάσεις ἔλαβον τὸν βαθμὸν τοῦ Διδάκτορος τῆς Θεολογίας διὰ διατριβὴν μου «Ἡ ζωὴ τῶν ἁγίων ὡς ὕλικόν διὰ τὴν Χριστιανικὴν Ἀπολογητικὴν». Τὸ 1930 ἐντολῇ τῆς μπολσεβικῆς Διοικήσεως μὲ ἐξώρισαν ἀπὸ τὴν Πετρούπολιν ὁμοῦ, μετὰ τοῦ Διευθυντοῦ τοῦ Ποντέρβιε τοῦ Κιέβου, ὅπου ἐν Κιέβῳ καὶ ἔξω ὑπὸ περιορισμὸν ὑπὸ τῶν μπολσεβίκων. Ἐγκατεστάθη ὁθεν καὶ πάλιν εἰς αὐτὴν μονὴν Κιτσιεβσκάγια Πουστίνια. Τὸ 1932 μὲ συνέλαβον εἰς τὴν ἀνωτέρω μονὴν καὶ μὲ ἐφυλάκισαν εἰς τὰς φυλακάς τοῦ Λουκιάνοβ, ὅπου παρέμεινα ἔγκλειστος εἰς τὸ ἐπικίνδυνον συγκρότημα 4) 3. Τὸ 1933 εὐρισκόμην ἐκ νέου φυλακισμένος εἰς τὴν αὐτὴν

φυλακὴν καὶ εἰς τὸ ἴδιον ἐπικίνδυνον συγκρότημα, κελὶ ἀριθ. 404. Τὸ 1934 μὲ ὠνόμασεν ἡγούμενον εἰς τὸν Τάφον τοῦ Ἀσκολντ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Κιέβου Σέργιος, τὸν ὁποῖον μετ' ὀλίγον ἐξεκαθάρισαν οἱ κομμουνισταί. Τὸ ἴδιον ἔτος μὲ ἐξώρισαν εἰς τὰ κάτεργα καὶ

Ὁ ἀειμνήστος Ρώσος Ἀρχιεπίσκοπος Χιλῆς καὶ Περοῦ κυρὸς Λεόντιος, ὁ μεγίστος ὑπηρεσίας προσενεγκὼν εἰς τὸν ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα διὰ τῆς ἐν Ἑλλάδι χειροτονίας εἰς Ἐπισκόπους ἡμετέρων Κληρικῶν. Ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ τὴν 18-5-71

διὰ τὴν ἀκρίθειαν εἰς τὰ λατομεῖα τῆς περιοχῆς τοῦ Ζιτόμιρ. Τὸ λατομεῖον ὠνομάζετο Λατομεῖον Λίθων ἢ Ὑψηλὴ Κάμιнос, ὅπου μετὰ τινὰς μῆνας ἡσθένησα σοβαρῶς καὶ ὡς ἐτοιμοθάνατος ἀπελύθην καὶ κατόρθωσα νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν γενέτειράν μου Κιέβον, ὅπου ἠναγκάσθη νὰ μετέλθω εἰς μίαν ἡμιπαράνομον κατάστασιν. Διέμεινα ἐπὶ τινὰ χρόνον εἰς τὴν πόλιν τοῦ Περεγιασλάβ μετὰ τοῦ νῦν Ἀρχιμανδρίτου Γελασίου.

Ἐν συνεχείᾳ κατὰ τὴν περίοδον τῆς τρομοκρατίας τοῦ Γιέξωφ (Διευθυντῆς τῆς Κκεπεποῦ) ἐπέρασα εἰς τὴν ἀπόλυτον παρανομίαν κρυπτόμενος ὑπὸ τῶν καλῶν ἀνθρώπων εἰς τὰς πόλεις Κιέβου καὶ Ζιτόμιρ, μέχρι τοῦ

Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου, ὁ ὁποῖος μὲ εὗρεν εἰς τὴν πόλιν Ζιτόμυρ, ὅπου παμψηφεί μὲ ἐξέλεξαν ἐλόκληρον τὸ ἐναπομείναν καὶ διασωθὲν ἱερατεῖον τοῦ Κυβερνείου τοῦ Ζιτόμυρ, διὰ τὴν Ἐπισκοπὴν τῆς Βολίνα, καὶ οὕτω μετέβην εἰς τὴν Μονὴν τοῦ Ποταμίεβσκ, ὅπου τὸ 1941 ἡμέραν τοῦ Ἀποστόλου Φιλίππου 14ην Νοεμβρίου ἐχειροτονήθη ἀπὸ τὸν γνωστὸν εἰς τὴν Ἑλλάδα Ἀρχιεπίσκοπον Ἀλέξιον (Γκομάντσκι), ὅστις ἦλθεν εἰς Ἀθήνας μετὰ τοῦ Μητροπολίτου Διονυσίου ἐκ τῆς τότε Πολωνίας, καὶ ἐν συνεχείᾳ θανατωθέντος τὸ ἔτος 1942, καὶ ὑπὸ τῶν ἐπισκόπων Βενιαμίν τοῦ Νοβογκραν Βολίνσκι καὶ Δαμασκηνοῦ τοῦ Τσερνόβισκι, καὶ τῶν δύο μαρτύρων, ἐξ αἰτίας τῶν μισοσεσδίκων, καὶ μὲ διώρισαν ὅπως ὑπηρετῶ εἰς τὴν πόλιν Ζιτόμυρ, ὅπου ἐντὸς διετίας ἀνεκαίνισα περίπου 300 καταστραφείσας πρότερον Ἐκκλησίας, καὶ ἐχειροτόνησα περίπου 100 ἱερεῖς, πράγμα ὑπερδύναται μάρτυρῶν ζῶντες μάρτυρες ἱερωμένοι εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας εὐρισκόμενοι, περὶ τῶν ὁποίων ἀνέφερα ἤδη, καθὼς καὶ ἄλλοι, ὡς ὁ Πατὴρ Σβιτίτσιν Μπόρις ἀπὸ τὴν Φιλαδέλφειαν, ἐπίσης πολλοὶ κοσμικοὶ τόσοι εἰς τὴν Νότιον, ὅσον καὶ τὴν Βόρειον Ἀμερικὴν.

Τὸ 1943 ὁμοῦ μετὰ τοῦ δοθητοῦ μου, ἤδη ἱερομονάχου Βιενιαμίν, τοῦ Πατρὸς ἡγουμένου Βαλεντίν ὑπηρετοῦντος ἤδη εἰς τὴν Ἐπαρχίαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Θεοδοσίου ἐν Βραζιλίᾳ, μετέβην ἀπὸ τὸ Ζιτόμυρ εἰς Βαρσοβίαν καὶ ἐκεῖθεν τὸ 1944 εἰς τὴν Βιέννην.

Ἐκ Βιέννης μετέβην ἐν συνεχείᾳ εἰς Μόναχον ὅπου ἡ Ἀρχιερατικὴ Σύνοδος τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἐξωτερικοῦ μὲ διώρισε διὰ τὴν Παραγουάην, ὅπου διέμεινα 5 (πέντε) ἔτη, ἐν συνεχείᾳ 1 ἔτος εἰς τὴν Ἀργεντινὴν καὶ ἤδη ἐπὶ δεκαετίαν ζῶ εἰς τὴν Χιλήν. Οὐδέποτε, Δόξα σοι Κύριε, ἐνυμφεύθην οὐδὲ τέκνα εἶχον δεδομένου, ὅτι ἡ ζωὴ μου καθαρὰ ὅπως πέρασεν εἶναι γνωστὴ εἰς τοὺς πολυαριθμοὺς φίλους μου καὶ θαυμαστάς μου (παδοὺς μου) χωρὶς ν' ἀναφερθῶ εἰς τὴν σκληρωμένην Ρωσίαν. Ποτὲ δὲν παρέλειψα νὰ καταπολεμῶ πᾶσαν αἵρεσιν καὶ οὐδέποτε ἐπρόδωσα τὴν Ἀγίαν Ὀρθοδοξίαν οὔτε πρὸς τὰ δεξιὰ, οὔτε πρὸς τὰ ἀριστερά.

Οὐδέποτε ἐλειτούργησα μετὰ τοῦ Ἀμερικανοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἰακώβου οὐδὲ φιλίαν εἶχον. Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ ὅσον ἀφορᾷ τὰς σχέσεις μου πρὸς τοὺς ἄλλους ἀποστάτας τῆς Ἀγίας Ὀρθοδοξίας. Φίλος ὡς γράφουν οἱ ἐχθροὶ τοῦ Πάπα δὲν ὑπῆρξα καὶ ἂν συνηγνῆθην μετ' ἐκείνων λόγῳ καθήκοντος εἰς ἐπισήμους τελετάς, τοῦτο δὲν ἀποτελεῖ ἁμαρτίαν.

Ἀποκρούω πᾶσαν καινοτομίαν εἴτε ἀπὸ τοὺς Οἰκουμενικοὺς Πατριάρχας προήλθεν, εἴτε ἀπὸ τὰς τοπικάς Ἐκκλησίας, εἴτε καὶ ἀπὸ τοὺς Καθολικοὺς, ὡς ἀναντίμους καὶ καταστρεπτικὰς διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Οὐδέποτε καὶ πούθενά κα εἰς οὐδὲν ἐκ τῶν οὕτω καλουμένων Συνεδρίων μετέσχον ποτέ, καθόσον θεωρῶ ταῦτα ὡς μὴ ὠφέλιμα διὰ τὴν ψυχὴν καὶ οὔτε διὰ τὴν Ἐκκλησίαν. Ζῶν εἰς χώρας κατ' ἐξοχὴν καθολικὰς τῆς νοτίου Ἀμερικῆς κατῴρθωσα νὰ προσελκύσω οὐκ ὀλίγους πρὸς τὴν Ἀγίαν Ὀρθοδοξίαν χάρις εἰς τὸ γεγονός, ὅτι δὲν μὲ ξενίζει ἡ Ἱεραποστολικὴ δραστηριότης τῶν Καθολικῶν, οὔτε τοὺς ἀποφεύγω, διότι καὶ μεταξὺ τῶν, ὑπάρχουν πολλοὶ διφῶντες διὰ τὴν ἀλήθειαν. Εἰς τὸ Περὺ προσηλύτισα δεκάδας Οὐνίτας ἐνῶ εἰς τὴν Χιλὴν ἀρκετὸν ἀριθμὸν Χιλιαστῶν. Ἦλθον δὲ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἰδοὺ ἡ ζωὴ μου οὐχὶ ἀδίστακτος κ.λ.π., ὡς γράφει ἕτερον δημοσιογραφικὸν ὄργανον τῶν νεοσημερολογιτῶν, ἀλλὰ τῇ αἰτήσῃ γνησίων ὀρθοδόξων.

Τὰς Ἑλληνικάς Ἀρχὰς τὰς σέβομαι καὶ νομίζω, ὅτι αὗται διακρίνουν καλῶς ποῖος εἶναι φίλος καὶ ποῖος ἐχθρός. Ἐκείνος ποὺ διατηρεῖ φιλικὰς σχέσεις μετὰ τῶν πρακτόρων τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων τῆς Μόσχας ἢ ἐκείνος, ὁ ὁποῖος ἀπλῶς δὲν ἀλλάσσει τὴν πίστιν του εἰς τὸν Χριστόν.

Συγχρόνως σὰς ἀποστέλλω ἀποκόμματα ἐφημερίδων μαρτυροῦντα νέας προδοτικὰς ἐνεργείας ἐπισκόπων, οἱ ὁποῖοι θεωροῦν ἑαυτοὺς ὀρθοδόξους.

Εἴθε ὅλοι νὰ εἰσθε καλὰ καὶ ὁ Θεὸς νὰ σὰς φυλάττῃ.

Υμέτερος μὲ ἀγάπην.

Ἀρχιεπίσκοπος ΛΕΟΝΤΙΟΣ

Ἐπιστολὴ πρὸς τὸν Ἐξοχώτατον

Πρόεδρον τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναγ. Κυβερνήσεως

υ. υ. Γεώργιον Παπαδόπουλον

Κατόπιν ἀποφάσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας (Νέον ἡμερολόγιον) τὰ μυστήρια τῆς Γνησίας Ὀρθοδόξου παρατάξεως τῶν Παλαισημερολογιτῶν εἶναι ἄκυρα.

Ἡ ἀντικανονικὴ καὶ ἀντισυνταγματικὴ αὕτη ἀπόφασις συνεκλόνησεν ἐκ βάθρων τὰς Ὀρθοδόξους συνειδήσεις ὅλων ἡμῶν ἐν τῇ ξένῃ πού ζῶμεν.

Ἐλήφθη κ. Πρωτοπουργέ ἀντιδημοκρατικὴ, μεσαιωνικὴ ἀπόφασις ποὺ περιορίζει τὴν ἐλευθερίαν τοῦ συνταγματικοῦ ἀρθρου τοῦ θρασυκεῖν ἐλευθέρως.

Ἡ ἐπίθεσις κατὰ τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, ἥτις ὀρθοτομεῖ τὸν λόγον τῆς

Ἀληθείας ἐμμένουσα εἰς τὰς Ὀρθοδόξους παραδόσεις, εἶναι σκληρὰ καὶ ἀντίκειται καὶ εἰς ἱεροὺς κανόνας τῆς Μιᾶς Ἀγίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Οἱ ἐνεργήσαντες καὶ ἀποφασίσαντες Ἀρχιερεῖς ὡς ὑπόδικοι τῶν ἱερῶν κανόνων διὰ τὸ σχίσμα τοῦ ἡμερολογίου, τὰς συμπροσευχὰς μετὰ σχηματικῶν καὶ αἵρετικῶν, ἐπιθυμοῦν νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τοὺς Παλαισημερολογίτας, διότι οἱ Παλαισημερολογίται τοὺς ἐλέγχουν μὲ τὴν ὑπαρξίν των καὶ τὴν θαρραλέαν ἀποστολικὴν παρρησίαν των.

Ἡ Ὀρθόδοξος Θρησκεία στηρίζεται εἰς τὴν ἐλευ-

θερίαν της συνειδήσεως του ανθρώπου.

Κύριε Πρωθυπουργέ εις τὸν αἰῶνα αὐτὸν τῆς διαφθορᾶς, τῆς ἀπιστίας καὶ τῶν αἵρέσεων τί θὰ πρέπει νὰ ποιήσῃ ἡ Ὑμετέρα Κυβέρνησις;

Πρέπει νὰ φανῇ ἀστοργὴ στὰ πιστὰ τέκνα τῆς τοῦς Παλαιοημερολογίτας;

Πρέπει νὰ περιφρονήσῃ αὐτοὺς ποὺ τὴν ἀγαποῦν ἄχρι θανάτου;

Ὁ Παντοκράτωρ Κύριος σὰς ἐχάρισεν τὴν ἐξουσίαν νὰ πατάξῃτε τὸ κακὸν καὶ καταχωρήσετε ταῦτα (τὰ μυστήρια) εἰς τὰ ληξιαρχικὰ βιβλία.

Κύριε Πρωθυπουργέ σκεφθήκατε τί ἀντίκτυπον θὰ ἔχει ἡ λήψις μέτρων καθ' ἡμῶν στὴν φιλόξενον χώραν ποὺ ζῶμεν καὶ ἡ ὁποία μᾶς ἐπιτρέπει νὰ τελώμεν τὰ τῆς λατρείας μας ἐλευθέρως;

Διὰ μίαν αὐόμνη φορὰν ἡ Σεβαστὴ Κυβέρνησις ἡμῶν θεωρεῖ τὰ μυστήρια τῶν Παλαιοημερολογιτῶν ἔγκυρα

ΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΣΤΟΡΙΑΣ
ΠΕΤΡΟΣ

Ἐξάρχος Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος
Ἐν Ἀμερικῇ καὶ Καναδᾷ

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Πρὸς ἅπαντας τοὺς εὐλογημένους Χριστιανούς τοὺς ἀκολουθοῦντας τὰ Πάτρια τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Πίστews καὶ τὰς παραδόσεις τῶν Ἁγίων Πατέρων.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, Χάρις καὶ Εἰρήνῃ παρὰ Θεοῦ ἐφ' Ὑμᾶς παρ' ἐμοῦ δὲ τοῦ ταπεινοῦ Ἐπισκόπου Εὐχὴ καὶ Εὐλογία.

Εὐχαρίστως ἀναγγέλλομεν ὑμῖν, ὅτι τὸ Σεβαστὸν Ὑπουργεῖον τῶν Ἑσωτερικῶν Ἑλλάδος, μᾶς ἀπέστειλεν ἔγγραφον θεδαιῶν τὸ ἔγκυρον τῶν παρ' ἡμῶν τελουμένων Μυστηρίων (Γάμων καὶ Βαπτίσεων) καὶ τῆς καταχωρίσεως αὐτῶν ἐν τοῖς ληξιαρχικοῖς βιβλίοις τοῦ Κράτους. (ἀριθ. Πρωτ. 44209, 14.6.1971).

Πρὸς ἐνημέρωσιν Ὑμῶν καὶ παντὸς ἄλλου ἐνδιαφερομένου δημοσιεύομεν κατωτέρω τὸ ἀποσταλὲν ἔγγραφον.

Μετ' εὐχῶν διαπύρων
Ὁ Πνευματικὸς Ὑμῶν Πατὴρ
Ἐπίσκοπος Ἀστορίας ΠΕΤΡΟΣ
Ἐξάρχος τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἐκκλησίας
τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ
ΓΕΝΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΙΘΑΓΕΝΕΙΑΣ
ΤΜΗΜΑ ΜΗΤΡΩΩΝ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 14 Ἰουνίου 1971
Ἀριθ. Πρωτ. 44209

ΠΡΟΣ: Τὴν Ἐκκλησίαν Γνησίων Ὁρθοδόξων

Πῶς εἶναι δυνατόν ἡ Πατρίς ποὺ μᾶς ἐγέννησεν νὰ μὴ μᾶς θέλῃ καὶ νὰ μᾶς διώκῃ;

Διαμαρτυρόμεθα καὶ δὲν θὰ παύσωμεν νὰ διαμαρτυρόμεθα ἕως ὅτου ἡ σεβαστὴ Κυβέρνησις μᾶς ἀποστείλῃ γραπτὴν ἀπόφασιν ἀναγνωρίσεως τῶν μυστηρίων τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Παρατάξεως. Γ. Ο. Χριστιανῶν.

Μετὰ θαυμάτου σεβασμοῦ

Ὁ Ἱερεὺς

† Ἀρχιμ. Ἀκάκιος Ντοῦσκος
Μόντρεαλ - Καναδᾷ

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Ἐκκλησίας
Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος «Η ΠΟΡΤΑ-ΓΙΤΙΣΣΑ»
Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον Ἀνεγέρσεως ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΥ - ΗΕΓΧΑΣΤΗΡΙΟΥ «ΑΓΙΟΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ»

Χριστιανῶν Η. Π. Ἀμερικῆς 22 - 68
26 STEET ASTORIA L.I.C. N.Y.
U.S.A.

ΘΕΜΑ: «Καταχώρησις ἐν τοῖς ληξιαρχικοῖς βιβλίοις Μυστηρίων τελουμένων ὑπὸ παλαιοημερολογιτῶν».

ΣΧΕΤ. Ὑμετέρα ἀπὸ 22.5.1971.

Ἐν σχέσει πρὸς τὴν ὑπερθεὶν ἀναφορὰν ὑμῶν, δι' ἧς διαμαρτύρεσθε δι' αὐτὴν μὴ καταχωρίσιν ἐν τοῖς ληξιαρχικοῖς βιβλίοις τῶν ὑπὸ τῶν παλαιοημερολογιτῶν ἱερέων τελουμένων Μυστηρίων κ.λ.π., ἔχομεν τὴν τιμὴν νὰ γνωρίσωμεν, ὅτι ὡς ἐδέχθη τὸ Ὑπουργεῖον τοῦτο διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 24952) 62) 5.4.1969 ἐγκυκλίου αὐτοῦ, τὰ ὑπὸ τῶν εἰρημικῶν ἐφημερίων τελούμενα Μυστήρια (Γάμοι, Βαπτίσεις) εἶναι ἔγκυρα καὶ καταχωρίστεια ἐν τοῖς ληξιαρχικοῖς βιβλίοις ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν, ὅτι οἱ τελέσαντες ταῦτα ἱερεῖς δὲν ἔχουν ἀμετακλήτως καθαιρεθῇ.

Ὁ Ἀντιπρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως
καὶ Ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν
ΣΤ. ΠΑΤΤΑΚΟΣ

Κοιν) σις

1) Ἑλληνικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν
Ἅγιος Νεκτάριος
461 RICHMOND ST. E.
TORONTO 2, ONTARIO
CANADA

2) JOHN C. MICHAEL
327 HAWKRIDGE AVENUE
HAMILTON CANADA

3) κ. Ἀντώνιον Γαβαλᾶν
570 WEST 189 ST.
NEW YORK 11040
U.S.A.

Με τὴν παράκλησιν ὅπως ἀνακοινώσουν τὸ παρὸν καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς ὑπογράφοντας τὰς ἀναφοράς.

Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μετά τὸν ἀπὸ τοῦ Ἀγίου καὶ ὁμολογητοῦ Παύλου ἀποχωρισμὸν τοῦ ὁ Ἀθανάσιος ἐξηκολούθησε τὴν πορείαν τοῦ εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν. Εἰς τὴν Καισάρειαν τῆς Καππαδοκίας συνηγήθη καὶ πάλιν μετὰ τοῦ Αυτοκράτορος Κωνσταντίου, ὁ ὁποῖος ἔδειξε πρὸς αὐτὸν τὴν ἰδίαν ψυχρὰν καὶ ὑποκριτικὴν εὐγένειαν. Ὁ Ἀθανάσιος οὐδὲν εἶπεν εἰς τὸν Αυτοκράτορα περὶ ὧσων κατ' αὐτοῦ τεκταίνονται οἱ Ἀρειανοί.

Διῆλθε τὴν Συρίαν καὶ τὴν Παλαιστίνην, στηρίζων τοὺς Ὀρθοδόξους Ἐπισκόπους εἰς τὴν πίστιν τῆς Νικαίας, καὶ ἀγορεύων, ὅσους ἦσαν ἐπιδεκτικοὶ διορθώσεως.

Μετά ἀπὸ κοπιώδη πορείαν πολλῶν ἡμερῶν, ἐφθασεν ἐπὶ τέλος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν του. Ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε καταλάβει τοὺς πιστοὺς τῆς Ἀλεξανδρινῆς Ἐκκλησίας μεγάλῃ ἀνησυχία διὰ τὴν βραδύτητα τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ πεφλημένου Πατρός των εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν. Καὶ ὅταν ἐπληροφορήθησαν τὴν προσέγγισίν του εἰς τὴν πόλιν ἐσηκώθησαν ὅλοι μὲ ἑξάλλον ἐνθουσιασμὸν γὰ τὸν ὑποδεχθῶν. Καὶ ὅταν τὸν εἶδον νὰ εἰσέρχεται εἰς τὴν Μητροπόλιν του γηρασμένον, κατασκοπισμένον ἀπὸ τὴν μακρὰν ὁδοπορίαν καὶ ἰσχνόν, ἐξέσπασαν εἰς συγκινητικὰς ἐκδηλώσεις ἀγάπης καὶ ἀφοσιώσεως πρὸς τὸν Μέγαν Πατέρα καὶ Διδασκαλόν των. Ἦτο παρούσα εἰς τὴν θριαμβευτικὴν ὑποδοχὴν τοῦ ὁλόκληρος σχεδὸν ἡ Ὀρθόδοξος Αἰγύπτος. Εἶχον προστρέξει ἀπ' ὅλα τὰ μέρη. Ἀπὸ τὰς πόλεις, ἀπὸ τὰ χωρία καὶ ἀπὸ τὴν ἔρημον πολλοὶ Ἀσκηταί. Ἀρχοντες, μοναχοί, ἐργάται, πάσης καταστάσεως καὶ ἡλικίας ἄνθρωποι συνωθοῦντο μὲ ἐνθουσιασμὸν ἀπερίγραπτον. Ἐφάλλον, ἔκλαιον, καὶ δὲν εὗρισκον κανένα τρόπον ἐπαρκῆ νὰ ἐκδηλώσουν τὴν πρὸς τὸν πολυπληθῆ πατέρα των ἀγάπην. Συγκινητικὸν θέαμα παρουσίαζε πρὸ παντός ὁ ἱερός Κλήρος τῆς Ἀλεξανδρείας, ὁ ὁποῖος παραμεινὰς πιστὸς πρὸς αὐτὸν κατὰ τὴν μακρὰν ἀπουσίαν του περιεστίχιζεν ἤδη αὐτὸν μὲ σεβασμὸν, ἑξάλλος ἀπὸ τὴν χαρὰν του. Οἱ Ἐπίσκοποι τῆς Αἰγύπτου, οἵτινες ἐδιώχθησαν ἀπηνῶς προσέδραμον καὶ αὐτοὶ εἰς τὴν ἀνόδημον πνευματικὴν πανδαισίαν, διὰ νὰ συναντηθῶν μὲ τὸν ἀτρόμητον ὁδηγὸν τῆς ἁγίας τῶν Ὀρθοδόξων παρατάξεως.

Οἱ Ἀρειανοὶ τεταπεινωμένοι, μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω, ἀπεμακρύνοντο. Ἀλλ' ἀλλοίμονον! Ποῖος θὰ ἐφαντάζετο ὅτι ἡ χαρὰ καὶ ἡ ἀγαλλίασις αὕτη θὰ ἦτο ἐφήμερος καὶ παροδική;

Ἐνῷ ἀκόμη ὁ Ἀθανάσιος εὐρίσκετο καθ' ὁδὸν διὰ τὴν ἐπάνοδόν του εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν, οἱ Ἀρειανοὶ μὲ τὸν Εὐσέβιον ἐπὶ κεφαλῇς ἐταράσσοντο καὶ κατέρωναν νέα ἐγκληματικὰ σχέδια διὰ τὴν ἐξόντωσιν τοῦ Ἀγίου Πατριάρχου. Ἐφοδοῦντο πολὺ μὲν πρὸς ὁ Ἀθανάσιος εἰς νέαν μετὰ τοῦ Αυτοκράτορος Κωνσταντίου συνάντησίν του ἐπηρέασή αὐτόν, καὶ τὸν διαθέσει

εὐμενῶς ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδοξίας. Ὅλα ἦτο δυνατόν γὰ τὰ πράξῃ αὐτὸς «ὁ μάγος», ὅπως τὸν ἀπεκάλουν.

Ἦρχισαν λοιπὸν τὴν κατ' αὐτοῦ συκοφαντικὴν ἐκστρατείαν. Παρέστησαν εἰς τὸν Αυτοκράτορα Κωνσταντίον τὴν ἀνὰ τὴν Ἐπικράτειαν τοῦ Βυζαντίου περιουσίαν τοῦ ὡς ἀνατρεπτικὴν, ὡς δημιουργήσαντα ταραχὰς εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν κατὰ τὴν εἰς αὐτὴν ἐπαγοδὸν του, ὅτι, καίτοι καθηρημένος ἀπὸ τὴν ἐν Τύρῳ Σύνοδον, χωρὶς νὰ ἀποκατασταθῇ ἀπὸ ἄλλην τοιαύτην, αὐτοενηθρονίσθη εἰς τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον τῆς Ἀλεξανδρείας ἀντικανονικῶς, καὶ ἄλλα πολλά.

Συντάξαντες δὲ μὲ τὰ στοιχεῖα αὐτὰ ἐπιστολάς, ἀπέστειλαν αὐτάς δι' ἐμπίστων των καὶ εἰς τοὺς δύο ἐτέρους τῆς Δύσεως Αυτοκράτορας, τὸν Κῶσταντα καὶ Κωνσταντίνον τὸν νεώτερον.

Ὅταν ὁμοῦ ἐφθασαν εἰς τὴν Δύσιν πλησίον τῶν Αυτοκρατόρων, ἐδοκίμασαν θλιβεράν ἐκπληξιν. Ἀπεσταλμένοι τοῦ Ἀθανασίου τοὺς εἶχον προλάβει. Ὁμίλησαν οἱ Ἀρειανοὶ πρὸς τοὺς Αυτοκράτορας, ἀλλ' ἐνημερωμένοι ὄντες οὗτοι ἀπὸ τοὺς ἀπεσταλμένους τοῦ Ἀθανασίου, ἀνῆρσαν ὅλας τὰς συκοφαντίας των. Διὰ τοῦτο ἠναγκάσθησαν νὰ ἐπιστρέψουν ἄπρακτοι ὑπὸ τὰ εἰρωνικά σκώμματα τῶν ἀδελικῶν τῆς Δύσεως.

Ὁ Νικομηδείας Εὐσέβιος ὁμοῦ ἐπέτυχε διὰ τῶν συκοφαντιῶν του νὰ διαθέσῃ τὸν καχύποπτον Κωνσταντίον ἐχθρικῶς πρὸς τὸν Ἀθανάσιον. Ἡ ἀρχικὴ πρὸς αὐτὸν ἀπαρέσκεια τοῦ Αυτοκράτορος μετετρέπη εἰς μίσος ἀσπονδόν. Δι' ὃ καὶ ἀνέλαβε συντονισμένον ἀγῶνα διὰ τὴν ἐξόντωσιν τοῦ Ἀθανασίου. Ἐκυκλοφόρησε κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν Αἰγύπτου Αυτοκρατορικὴν ἐγκύκλιον, διὰ τῆς ὁποίας υἱοθέτει ὅλας τὰς κατὰ τοῦ Πατριάρχου συκοφαντίας τῶν Ἀρειανῶν. Ὅλοι τῆς Αἰγύπτου οἱ Ἐπίσκοποι διεμαρτυρήθησαν πρὸς τὸν Κωνσταντίον περὶ τοῦτου. Ἀλλ' οὗτος ἔμεινεν ἀκαίματος.

Μετ' ὀλίγον ἐγνώσθη ὅτι ὁ ὁμολογητὴς Πατριάρχης τῆς Κωνσταντινουπόλεως Παῦλος ἐξωρίσθη καὶ πάλιν. Εἰς τὸν χρεεύσαντα δὲ τοῦτον θρόνον, ὁ Αυτοκράτωρ ἀνεβίβασε τὸν ὑπέρμαχον τοῦ Ἀρειανισμοῦ Εὐσέβιον, τοῦτο ἦτο προανάκρουσμα θλιβερόν καὶ διὰ τὸν Ἀθανάσιον.

Πράγματι δέ, ἐντὸς ὀλίγου, οἱ Ἀρειανοὶ Ἐπίσκοποι συνελθόντες εἰς Ἀντιόχειαν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Κωνσταντίου, ἐξέλεξαν ὡς Πατριάρχην Ἀλεξανδρείας ἱερέα τινα ὀνόματι Πιστόν, ἀναθεματισθέντα ὑπὸ τῆς ἐν Νικαίᾳ Ἀγίας Συνόδου μετὰ τοῦ Ἀρείου.

Μετά τὴν θραυστάτην ταύτην ἐκλογὴν, ἀπεσταλμένοι τῶν Ἀρειανῶν Ἡγυτέρων διεβίβασαν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν Πάπαν τῆς Ρώμης Ἰούλιον, ζητοῦντες τὴν ὑπὲρ τοῦ ὑπ' αὐτῶν ἐκλεγέντος Πιστοῦ ἐδμένειαν αὐτοῦ. Μετὰ τῆς ἐπιστολῆς ἦσαν καὶ ἄλλα ἐγγράφα συνημμένα, μυρία κατὰ τοῦ Ἀθανασίου συκοφαντίας περιέχοντα. Ἀλλ' ὁ Ἰούλιος ἀπέστειλεν ὅλην τὴν ἄλλη-

Ἀδώσις ἱερέως τῆς Κοζάνης

(Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).

Ἐνώπιον τοῦ μονομελοῦς Πλ. ημελειοδικείου Κοζάνης τὴν 27ην Ἰουνίου 1971 Πάτριον ἡμερολόγιον (10 Ἰουλίου παπικὸν ἡμ.) ἐξεδικάσθη ἡ μήνυσις τοῦ Μητροπολίτου Κοζάνης κ. Διονυσίου Ψαριανοῦ κατὰ τοῦ εὐλαβεστάτου ἱερέως Γεωργίου Γκιούρα, ἱερέως τοῦ Πτωχοκομείου καὶ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀναλήψεως Κοζάνης.

Ὁ ἱερεὺς Κωνσταντῖνος Γαζῆς ἐζήτησε τὴν τιμωρίαν τοῦ παπᾶ — Γκιούρα, ἰσχυρισθεὶς ὅτι οὗτος ἐτέλεσε τὸν γάμον τῆς θυγατρὸς του ἀνευ ἀδείας τοῦ ἐπιτοπίου Ἐπισκόπου κ. Διονυσίου. Ὁ ἱερεὺς Γεώργιος Γκιούρας ἀφοῦ ἔκαμε τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, ἤρchiσε τὴν ἀπολογία του ὡς ἐξῆς. Εὐχαριστῶ τὸν Θεὸν ὅπου με ἤξιωσε νὰ εὐρεθῶ αὐτὴν τὴν στιγμήν εἰς τὸν ἱερὸν

λογραφίαν εἰς τὸν Ἀθανάσιον, ὅστις, πληροφορηθεὶς ἐνωρίτερον τὴν ἀποστολὴν αὐτὴν τῶν Ἀρειανῶν, ἔστειλεν εἰς τὴν Ρώμην δύο ἐκ τῶν πλέον ἱκανῶν καὶ ἐμπιστῶν του ἱερέων. Τὴν εἰς Ρώμην ἀφίξιν τούτων πληροφορηθέντες οἱ ἀπεσταλμένοι τῶν Ἀρειανῶν κατεθρουνήθησαν. Εὐρεθέντες δὲ ἀντιμέτωποι αὐτῶν ἐνώπιον τοῦ Πάπα Ἰουλίου ἀπεσταλμένοι ἀπέδειξαν. Διότι οἱ τοῦ Ἀθανασίου ἀπεσταλμένοι ἀπέδειξαν τίς ἦτο ὁ ὑπὸ τῶν Ἀρειανῶν χειροτονηθεὶς ὡς Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας, ἀνῆρσαν ὅλας τὰς κατὰ τοῦ Ἀθανασίου συκοφαντίας καὶ ἐξηνάγκασαν τοὺς Ἀρειανούς νὰ παραδεχθῶν ὅτι παρίστατο ἀνάγκη συγκλήσεως νέας Συνόδου διὰ τὴν ἀναψηλάφησιν τῆς ὅλης υποθέσεως.

Ὁ Πάπας Ἰούλιος ἀπεδέχθη τὴν γνώμην ταύτην.

Κατὰ τὸν αὐτὸν δὲ χρόνον ὀγδοήκοντα Ἐπίσκοποι ἐκ τῆς Λιβύης, τῆς Θηβαΐδος καὶ Πενταπόλεως, συνηθροίσθησαν εἰς τὴν Ἀλεξανδρείαν καὶ ὑπέγραψαν, κατόπιν συσκέψεως, μίαν θαυμασίαν ἐπιστολὴν πρὸς ὅλους τοὺς Ἐπισκόπους τοῦ Κόσμου, διὰ τῆς ὁποίας ἀπεδεικνύετο τρανῶς ἡ ἀθωότης τοῦ Ἀθανασίου, καὶ διεκηρύττετο ἐπισημότατα.

Κατὰ τὸ τέλος τοῦ 339 μ.Χ., πρὶν ἀκόμη λάβῃ τὰς περὶ τῆς συγκλήσεως τῆς νέας Συνόδου ἐπιστολάς τοῦ Πάπα ὁ Ἀθανάσιος, ἀνεχώρησε διὰ τὴν Ρώμην, ἀφήσας τὴν διαποίμανσιν τοῦ Ποιμνίου του εἰς τοὺς ἱερεῖς του.

Ἡ ὑποδοχή, τῆς ὁποίας ἔτυχεν εἰς τὴν Ρώμην, ἦτο ἀνταξία αὐτοῦ, ὅσας δὲ ἀναφέρει αὐτὴν εἰς τὰς ἐπιστολάς του, τὴν περιγράφει μὲ θαυμάτην συγκινήσιν.

αὐτὸν χώρον καὶ νὰ ὁμολογήσω τὴν πίστιν μου, τὴν πίστιν τὴν Ὁρθόδοξον ὑπὲρ τῆς ὁποίας εἶμαι ἑτοιμος νὰ θυσιάσω καὶ αὐτὴν τὴν ζωὴν μου. Κύριε Πρόεδρε. Ἐγὼ ὑπέβαλον αἴτησιν παραιτήσεως τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1971. Μετὰ τρεῖς μῆνας ὁ Μητροπολίτης Κοζάνης με ἔκαμε ἀργὸν καὶ μετὰ παρέλευσιν τεσσάρων μηνῶν ἀπὸ τῆς παραιτήσεώς μου ἐτέλεσα τὸν γάμον τῆς κόρης μου, λαθῶν κανονικὴν ἀδειαν γάμου ἐκ τοῦ πνευματικοῦ μου Πατρὸς Ἀρχιεπισκόπου τῶν Γνησίων Ὁρθόδοξων πάσης Ἑλλάδος κ. Αὐξεντίου. Κύριε Πρόεδρε, ἀναγνωρίσας τὸ Ἐκκλησιαστικὸν σφάλμα τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας ὡς πρὸς τὸ Ἐκκλησιαστικὸν ἡμερολόγιον, κατεφρόνησα μισθοὺς καὶ συντάξεις καὶ προσήλθον εἰς τὴν μόνην καθαρὰν Ἐκκλησίαν ἡ ὁποία εἶναι ἡ Ἐκκλησία τῶν Παλααιοημερολογιτῶν. Δὲν ἐζήτησα λοιπὸν ἀδειαν ἐκ τοῦ Μητροπολίτου Κοζάνης διότι εἶμαι Παλααιοημερολογίτης. Παλααιοημερολογιτικὴ εἶναι καὶ ἡ οἰκογένειά μου. Παλααιοημερολογίται εἶναι καὶ τὰ παιδιά μου καὶ ὁ γαμβρὸς μου. Καύχημά μου εἶναι νὰ ἀξιωθῶ ὡς Παλααιοημερολογίτης νὰ θυσιάσω τὴν ζωὴν μου. Πιστεύω ὅτι μόνη ἀληθινὴ πίστις εἶναι ἡ πίστις τῶν Παλααιοημερολογιτῶν. Τὸν λόγον κατόπιν ἔλαβεν ὁ Δικηγόρος τοῦ ἱερέως Γκιούρα κ. Ἀθανάσιος Μουμουζᾶς. Ἐν συνεχείᾳ ὁμίλησεν ὁ Νομικὸς Σύμβουλος τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀναλήψεως κ. Γεώργιος Ἀμπόνης ἐκ Θεσσαλονίκης δικηγόρος τοῦ Πάπα - Γκιούρα, κατατροπώσας κυριολεκτικῶς τὴν ἀδικον μῆνυσιν, τόνισας μετὰ πολλῆς σοφίας καὶ συνέσεως τὰ κατὰ πάντα νομίμως διενεργηθέντα ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Αὐξεντίου ὡς πρὸς τὴν τέλεσιν τοῦ γάμου. Ἐξῆς δὲ τὴν Νόμιμον ἰσχὺν καὶ Ἐκκλησιαστικὴν ἐξουσίαν τοῦ Παλαίου ἡμερολόγιου καὶ ὑπεγράμμισε τὰ ἀκόλουθα. Τὸ Παλαιὸν ἡμερολόγιον, εἶπε ἰσχύει ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τῆς Ὁρθόδοξου Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας μέχρι σήμερον. Τοῦτο κατὰ τὸ ἔτος 1923 ἐπεκυρώθη διὰ Ν. Διατάγματος, ὅπως ἰσχύει ἐφεξῆς διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Παρὰ ταῦτα κακῶς εἰσαχθὲν τὸ Νέον Ἡμερολόγιον τὸ 1924 ἐπέφερε τὴν διάσπασιν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, μὴ παύοντος τοῦ Ἰουλιανοῦ (Παλαίου) ἡμερολογίου νὰ εὐρίσκεται ἐν ἰσχύει.

Γνωρίζομεν ἄλλωστε ὅτι τὸ Νέον ἡμερολόγιον κατεδικάσθη ὑπὸ τῆς Ὁρθόδοξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ τριῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων κατὰ τὰ ἔτη 1583, 1593, 1846, μετὰ ἐπιτίμιου καὶ ἀναθέματος. Τέλος ὁ Κύριος Πρόεδρος Πρωτοδικῶν Κοζάνης λαμπρύνας διὰ μίαν ἀκόμη φοράν τὴν δικαιοσύνην τῆς Ἑλλάδος, ἐκήρυξεν ἁθῶν τὸν κατηγορούμενον. Εὐθὺς ἀμέσως ὁ καλὸς ποιμὴν ἀπεδίδετο εἰς τὸ ποιμνίον του ἐν μέσῳ γενικῆς χαρᾶς καὶ ἀνεκφράστων ἐπευφημιῶν καὶ συγκινήσεων. Πρῶτος εὐρέθη παρὰ τὸ πλευρόν του ὁ συλλει-

Σύγχρονος Οικουμενική «Ανακαινιστικότητα» καὶ ἡ στάσις μας ἔναντι αὐτῆς

(Συνέχεια ἐκ τῆς 7ης σελίδος)

σαν ἄλλοι ἀποστάται, ἐπικινδυνέστεροι δὲ ὄλων ἦσαν, κατὰ φυσικὸν λόγον, οἱ κρυφοὶ ἀποστάται, οἱ ὁποῖοι ἔφερον τὰς ἰδέας τῶν εἰς τὴν ὑπαρξιν ἐκ τῶν ἔσω τῆς Ἐκκλησίας.

Ὅλοι αἱ ἐπαναστάσεις ἔχουν τοιοῦτους ἰδεολογικοὺς προδρόμους μετὰ τοὺς ὁποίους ἔρχονται ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι πραγματοποιοῦν τὰς ἰδέας τῶν. Ὁ Ροκά ἦτο ἀκριβῶς τοιοῦτος πρόδρομος εἰς τὴν οἰκουμενικὴν σφαῖραν. Ἐμελέτα μίαν μεταρρύθμισιν τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας ἀλλὰ ἐσχέδιαζεν αὐτὴν ἐπὶ πολὺ εὐρύτερας κλίμακος. Εἰς τὸ πρόγραμμά του εὐρίσκει τὴν ἐκπόνησιν μεθόδων διασπάσεως τῆς Ἐκκλησίας πρὸς δημιουργίαν μῖας παγκοσμίου διομολογιακῆς θρησκευτικῆς ἐνώσεως κατὰ τὸ πνεῦμα τῆς παν-περιεκτικῆς θρησκείας τῆς Μασονίας. Ὁ Ροκά προεῖδε δολόκληρον σειρὰν γεγονότων εἰς τὴν ζωὴν τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας, τὰ ὅποια θὰ ἐπέφερον τὸν διαμελισμὸν τῆς. Τὸ οἰκουμενικὸν τοῦ ἰδεώδους τῆς παν-περιεκτικῆς Ἐκκλησίας, ἀπεγυμνωμένης ἀπὸ δόγματα, ἀπῆτει πρὸς πραγματοποιήσιν του τὴν ἐκ τῶν προτέρων κατάργησιν ὄλων ὧν παρέμενον σταθερὰ μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Τὶ ὑπεράνω ὄλων προσεπάθησε νὰ καταστρέψῃ ὁ Ροκά; Ὁλόκληρον τὸ σύστημα τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας. Προεῖπε τὴν κατάργησιν τοῦ παπισμοῦ ἐν ὀνόματι τῆς ἐνώσεως ὄλων τῶν θρησκειῶν. Ὁ Πάπας, ἐν τελικῇ ἀναλύσει, θὰ ἦτο μία ἐπίτιμος, ἀντίχριστος κεφαλὴ, ἐστερημένη οἰασθήποτε δυνάμεως.

Ποία ἦτο ἡ διάμεσος μέθοδος πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ; Ἡ ἀντικατάστασις τῆς Κουρίας ὑπὸ Συνόδου (τοῦτο ἦδη λαμβάνει χώραν), ἡ ἐξασθένεισις τῆς ἐξουσίας τῶν ἐπισκόπων καὶ, κατὰ φυσικὸν λόγον, ἡ ἐκκοσμίκευσις τῆς Ἐκκλησίας.

Ἦδη βλέπομεν τοὺς καρποὺς τοιούτων μεταρρυ-

θίσεων εἰς τὴν Παπικὴν Ἐκκλησίαν.

Εἰς ἀριθμὸν Ρωμαιοκαθολικῶν ἐπισκοπῶν ἐρρίφθη ἡ ἰδέα τῆς τελείας ἀλλαγῆς εἰς τὴν διοίκησιν κατὰ τὸ πνεῦμα τῶν ἐπιθυμιῶν τῆς ἡμετέρας Ἑταιρίας τῶν Λαϊκῶν ἐν Καλιφορνίᾳ ἢ τῶν ἐπαναστατικῶν ἀπαιτήσεων τῶν «Ανακαινιστῶν» εἰς τὴν Ρωσικὴν Ἐκκλησίαν μετὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1917.

Εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ προσέξωμεν μίαν ὀρισμένην πνευματικὴν συγγένειαν μετὰ αὐτῆς τῆς νεωτεριστικῆς κινήσεως τῶν Παπικῶν κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, καὶ τοιούτων ομάδων τῶν ἡμετέρων. Ὅλοι περιέχουν πολὺ ὀλίγον τὸ ὅποιον νὰ ἀναφέρεται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Ἐν πνεύματι ἐπαναστάσεως καλοῦν δι' ἁγῶνα καὶ μάχονται κατὰ τῆς ἱεραρχίας διὰ τὴν προέκτασιν «τῶν δικαιωμάτων τῶν». Ἀλλὰ ἡ Ἐκκλησία δὲν γνωρίζει τοιαύτην κατάστασιν πραγμάτων. Αὐτὸ εἶναι ἐκδήλωσις τοῦ κόσμου τούτου, ἥτις δὲν δύναται νὰ εὕρῃ στήριγμα οὔτε εἰς τὴν Ἀγίαν Γραφὴν οὔτε εἰς τοὺς ἱεροὺς κανόνας.

Ἡ Ἑταιρία τῶν Λαϊκῶν, ἡ ὁποία δὲν ἀπαιτεῖ ἀπὸ τὰ μέλη τῆς οὔτε κἂν νὰ ἀνήκουν εἰς τὴν ἡμετέραν Ὑπερόριον Ἐκκλησίαν, καὶ ἡ ὁποία ἑταιρία ἔχει μετὰ τῶν μελῶν τῆς καὶ ἀνθρώπους μὴ ἀνήκοντας εἰς αὐτὴν (τὴν Ὑπερόριον Ἐκκλησίαν), ἀπῆτησε τὴν ἀνασύνταξιν τῆς Ἐκκλησίας συμφώνως πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς δημοκρατίας, ἐπὶ τῶν ὁποίων οἱ νεωτερισταὶ προσπαθοῦν νὰ ἀνασυντάξουν τὴν Παπικὴν Ἐκκλησίαν. Ἡ μόνη διαφορὰ εἶναι ὅτι ἡ αἰσθησις τῆς Ἐκκλησίας ἀπεδείχθη ἰσχυρότερα εἰς τὸ ποίμνιόν μας παρὰ εἰς τοὺς Παπικοὺς καὶ ἐπομένως αἱ ἀπαιτήσεις τῶν ὑπῆρξαν μετριώτεροι. Ὅμως, ἐκ τῆς πείρας τῆς ἐπαναστατικῆς συμπεριφορᾶς ἐν Ρωσίᾳ τὸ 1917 - 18 καὶ τῆς κινήσεως τῆς Ἀνακαινισθείσης Ἐκκλησίας κατόπιν, γνωρίζομεν μέχρι ποῦ δύναται νὰ φθάσουν καὶ οἱ Ρῶσοι ἀκόμη ὅταν ἐξασθενίξῃ εἰς αὐτοὺς ἡ ζωσα αἰσθησις τῆς Ἐκκλησίας.

Αἱ δηλώσεις τῆς Ἑταιρίας τῶν Λαϊκῶν αἱ ἀφορῶσαι εἰς ζητήματα τῶν ἐκκλησιαστικῶν κτημάτων εἶναι ἐπίσης συγγενεῖς πρὸς ἐκεῖνας τῶν Παπικῶν νεωτεριστῶν, ἀλλὰ δὲν εἶναι συγγενεῖς πρὸς ἐκεῖνας τὰς Ὀρθοδόξους ἀρχὰς κατὰ τὰς ὁποίας πᾶν διδόμενον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν εἶναι ἰδιοκτησία ὅχι τῶν δωρητῶν, οὔτε τῶν ἐνοριτῶν ἀλλὰ «ἀνήκει εἰς τὸν Θεόν», σύμφωνα μὲ τὸν XII Κανόνα τῆς Ἐβδόμης Οἰκουμενικῆς Συνόδου (συγκρίνατε τὸν Ἀποστολικὸν Κανόνα XLI, τοὺς Κανόνας Ἀντισχίας XXIV καὶ XXV, καὶ ἄλλους) ἐκ τοῦ ὁποίου συμπεραίνεται ὅτι ἡ ἀνωτάτη ἐπιστοσία καὶ διαχείρισις αὐτῶν εἶναι ἐμπειπιστευμένη εἰς τὸ ἐπισκοπεῖον. Κατὰ τὴν ἀποφιν τῶν συγχρόνων μας νεωτεριστῶν, ἡ ἀσκησις αὐτοῦ τοῦ καθήκοντος καὶ δικαιώματος ὀνομάζεται «δικτατορία τοῦ ἐπισκοπείου». Ἡ ἐκ-

τουργὸς καὶ συνεργάτης τοῦ αἰδεσιμώτατος ἱερέως Κων) νος Γκατζιούρας ὅτις ἐνηγκαλίσθη αὐτὸν ἀδελφικῶς, ἀσπαζόμενοι οἱ εἰς τὴν χεῖρα τοῦ ἄλλου. Κατόπιν τούτου ἤρχισαν νὰ προσέρχονται οἱ παρεστῶτες βάλλοντες μετάνοιαν καὶ λαμβάνοντες τὴν εὐχὴν τοῦ ἀθωωθέντος ἱερέως. Εἰς τὰ πρόσωπα τῶν Κοζανιτῶν οἱ ὁποῖοι ἐκπροσωποῦν τὴν γνησίαν καὶ ἄδολον Ὀρθόδοξον Ἑλληνικὴν φυλὴν ἠκτινοδόλει ἡ χαρὰ καὶ ἡ ἀγαλλίασις καθ' ἣν στιγμὴν παρατεταγμένοι ἐκατέρωθεν τοῦ διαδρόμου ἐκ τοῦ ὁποίου θὰ ἐξήρχετο ὁ ὁμολογητὴς ἱερεὺς ἐξήλθουν ἅπαντες νὰ ἀσπασθοῦν τὴν δεξιάν του καὶ νὰ λάβουν τὴν εὐχὴν του. Τοιούτους Ποιμένας γνωρίζει νὰ σέβεται τῆς Κοζάνης ὁ λαός. Τοιούτους Ποιμένας ἀγαπᾷ καὶ δοξάζει ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός.

κλησιαστική ζωή των Παπικών χρωματίζεται τώρα από την ιδίαν διαμάχην.

Πρὸς τὸ παρόν σχηματίζονται σωματεία ἱερέων, παρόμοια πρὸς τὰ ἐργατικά σωματεία καὶ τὰ ἑποῖα ἔχουν ἀπαιτήσεις ἀφορώσας τὴν εὐθύνην τῶν ἐπισκόπων ἔναντι τῶν ποιμνίων των. Εἰς τὴν Ὑλλανδίαν, οὐχὶ πρὸ πολλοῦ, ὁ «προσδευτικός» μεταρρυθμιστὴς Καρδινάλιος Ἀλφρινκ ἐδήλωσεν ὅτι σπουδασταὶ τῆς θεολογίας περατώσαντες τὰς σπουδὰς των, ἀλλὰ πρὸ τῆς χειροτονίας των — δηλαδή ἐνῶ θὰ εἶναι ἀκόμη λαϊκοὶ — θὰ λαμβάνουν μέρος εἰς τὰ καθήκοντα τῶν ἐνοριστακῶν ἱερέων ἐπὶ διάστημα οὐχὶ βραχύτερον τοῦ ἐνὸς ἔτους. Μετὰ ταῦτα, ἀλλὰ οὐχὶ πρὸ τοῦ χρονικοῦ αὐτοῦ ὁρίου, θὰ δύνανται νὰ χειροτονῶνται καὶ νὰ παραμένουν εἰς τὴν θέσιν των. Οὕτω, χάριν τοῦ πρακτικοῦ σκοποῦ τῆς δοκιμασίας υποψηφίων διὰ τὴν ἱερωσύνην ἢ διὰ τὴν ἐκπαίδευσίν των, διακόπτεται καὶ υποσκάπτεται ἡ ἱερατικὴ τάξις. Ἄν ἐνθυμηθῶμεν ὅτι εἰς τοὺς Παπικοὺς ὅλοι αἱ ἀλλαγαὶ ἀρχίζουν μὲ προηγούμενα τὰ ὅποια ἀρχικῶς ἐπιτρέπονται ὡς δοκιμὴ ἢ ὡς ἐξαιρέσεις. Κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον συντελεῖται τώρα ἡ ἐκκοσμίκευσις ὧν σχεδὸν τῶν Παπικῶν πανεπιστημίων.

Εἰς τὴν συνδιάσκεψιν τοῦ Παπικοῦ Ἐθνικοῦ Συμβουλίου τῶν Λαϊκῶν, ἥτις ἔλαβε χώραν εἰς τὸ Κλή-βελαντ τὸ ἐφετεινὸν θέρος, ἐληφθῆσαν ἀποφάσεις αἱ ὁποῖαι ὑπεστήριξαν τὸν πρωταγωνιστὴν τῆς μεταρρυθμίσεως τοῦ ἐπισκοπείου Σάννον (Shannon), καὶ τὸ ὁποῖον ἐγένετο τὸν τρόπον ἐνεργείας ὧν ἡρῶντο νὰ ὑπηρετήσουν τὴν στρατιωτικὴν των θητείαν. Ἐπίσης ἐζητήθη ἡ πλήρης ἐξίσωσις ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἡ δημοσίευσις πλήρων οἰκονομικῶν λογαριασμῶν (ἀπολογισμῶν) ὧν τῶν ἐπισκόπων καὶ ἡ ἐκλογή συμβουλίων ἐκ κληρικῶν καὶ λαϊκῶν πρὸς ἐπίλυσιν θεμάτων ἀφορώντων εἰς τὴν χρῆσιν τῶν ἀνθρωπίνων καὶ ὀλικῶν μέσων τῆς ἐκκλησίας. Ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἴδιον τὸν Σάννον, οὗτος παρητήθη τῆς ἱερωσύνης καὶ ἐνυμφεύθη εἰς Προτεσταντικὴν τελετὴν πρὸς μεγάλην λύπην τῶν φιλελευθέρων τῆς ἐκκλησίας.

Ὁ ἐπίσκοπος Βικτωρίας Καναδᾶ, Ντέ Ρόου (De Roo), ὅστις παρίστατο εἰς τὴν συνδιάσκεψιν, εἶπεν ὅτι ἦτο αἰσιόδοξος διὰ τὰ μέλλον τῆς Ἐκκλησίας ὡς δημιουργικοῦ ἰδρύματος. Πρὸς ἐπίλυσιν τῆς σημερινῆς ἐντάσεως περὶ τὰ ζητήματα τῆς ἐξουσίας, ἡ Ἐκκλησία, κατὰ τοὺς λόγους του, θὰ πρέπει νὰ ἐπανεξετάσῃ ὀρισμένα βασικά ζητήματα σχετικῶς μὲ τὴν φύσιν τῆς Ἐκκλησίας. Ἄλλος ὁμιλητὴς ὁ Μακκάρθου, ἐζήτησε μίαν μὴ — καταπιστικὴν μάχην διὰ δικαιώματα καὶ ὡς παραδείγματα πρὸς μίμησιν ἔθεσε τὸν Χριστόν, τὸν Γκάντι καὶ τὸν Μάρτιν Λούθερ Κίγκ, ὅλους ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐπιπέδου. Αὐτὸ εἶναι μόνον ἓν δείγμα ἀπὸ τοῦ ὅτι θὰ ἦτο ἀδύνατον ἀκόμη καὶ νὰ φαντασθῇ κανεὶς πρὸς δέκα ἔτων. Καὶ αὐταὶ εἶναι μόνον αἱ ἀρχικαὶ ἀπαιτήσεις, αἱ ὁποῖαι τείνουσιν πρὸς αὐξήσιν κατὰ τὸν βαθμὸν κατὰ τὸν ὅποιον λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν.

Σχεδὸν εἰς κάθε φύλλον τῶν Παπικῶν περιοδικῶν καὶ ἐφημερίδων θὰ εὕρετε στοιχεῖα μιᾶς σταθερῶς αὐξανομένης κρίσεως ὡς πρὸς τὴν ἀντίληψιν περὶ τῆς δο-

μῆς τῆς Ἐκκλησίας, καὶ ἀπαιτήσεις διὰ πλήρη ἐπανεξέτασιν ὧν σχεδὸν τῶν κανόνων τῆς. Κάθε τι τὸ ἰσχυρὸν ἀπορρίπτεται. Κάθε τι ἀκόμη καὶ ἡ Θ. Λειτουργία γίνεται ἀντικείμενον πειράματος, καθὼς ἐφαρμόζονται διάφοροι γεωτερισμοί.

Οὕτως, ἐπὶ παραδείγματι, τὸν Μάιον τοῦ τρέχοντος ἔτους συνήλθεν εἰς Βιέννην μία συνδιάσκεψις κληρικῶν καὶ λαϊκῶν. Κατ' αὐτὴν ἐζητήθη ὅπως εἶναι ὑποχρεωτικὴ ἡ ἐξομολόγησις μόνον τῶν θανασίμων ἁμαρτημάτων. Ἐπροτάθη ἡ τέλεσις Λειτουργιῶν εἰς ἰδιωτικὰς κατοικίας καὶ ἡ εἰσαγωγή εἰδικῶν Λειτουργιῶν διὰ παιδιὰ. Τὸν ἐφετεινὸν Ἀπρίλιον εἰς συγκέντρωσιν τοῦ Σωματείου τῶν ἱερέων ἐν Σικάγῳ ἐγένετο λόγος περὶ καταργήσεως ὧν τῶν κανόνων τῶν σχετικῶν μὲ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ ἱερέως, κατ' ἀρχὴν τῆς καθημερινῆς τοῦ ἐνδυμασίας καὶ τελικῶς τῶν λειτουργικῶν του ἀμφίων. Κατὰ τὸν Fr. Bell, ἓνα ἐκ τῶν ἡγετῶν τῆς συνδιασκέψεως, ἐν ὑποχρεωτικῶν εἶδος ἐνδύματος δημιουργεῖ τεχνητὸν φραγμὸν μεταξὺ ἱερέως καὶ λαϊκοῦ καταπιέζει τὴν ἀτομικότητα τοῦ ἱερέως.

Ὅλοι οἱ παρόντες γνωρίζουν πιθανῶς τὰς Λειτουργίας αἱ ὁποῖαι τελοῦνται κατ' οἶκον, συνήθως ἐνὸς χαρακτήρος τόσο ἀπέχοντος ἀπὸ τῆς ὁδηγίας τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας, ὥστε ἀκόμη καὶ φιλελεύθεροι ἐπισκοποὶ ἀναγκάζονται νὰ ἀγωνισθοῦν κατὰ τῶν παραμορφωμένων τύπων των. Οὕτω, τοιαῦτα Λειτουργία τελοῦνται ἐν κρυπτῷ, χωρὶς τὴν γνῶσιν τῆς ἱεραρχίας καὶ διὰ τοῦτο ὠνομάσθησαν λειτουργίαι «τῶν κατακομβῶν».

Ὁ μοντερνισμὸς δὲν γνωρίζει ὅρια. Καταστρέφει τὸν Παπικὸν μοναχισμόν εἰσέρχεται ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας ὑπὸ τὴν μορφήν τῆς μουσικῆς τζαζ ἐν τῇ Λειτουργίᾳ ἢ μιᾶς μοναχῆς ἢ ὅποια χορεύει μπαλέτο μὲ τὸ Ἅγιον Ποτήριον ἀνὰ χεῖρας πρὸ τῶν ἀρκετῶν ἱερέων οἱ ὁποῖοι λαμβάνουν μέρος εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Ὅλα αὐτὰ εἶναι ἡ ἐκδήλωσις ἐκείνου τοῦ ὁποῦ οὗ Πάπας Ἰωάννης Ο' XXIII ὠνόμασε «aggiornamento», ὁ ἡ λ α ὁ ἡ, ἡ προσαρμογὴ τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὴν ἐποχὴν.

Δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν ὅτι αὐτὴ εἶναι μόνον Παπικὴ ἢ Προτεσταντικὴ ἀσθένεια;

Ὁχι. Ἡ ἴδια τάσις προσαρμογῆς ὧν τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀπαιτήσεων πρὸς τὴν χαμηλοτάτην στάθμην τοῦ ποιμνίου ἐμφανίζεται παντοῦ, μόνον κατὰ διαφορετικούς βαθμούς. Εἶναι μία σημαντικὴ ἀπόκλισις ἀπὸ τὴν αἰωνόδιον ποιμαντικὴν μέθοδον τῆς Ἐκκλησίας, καθ' ὅσον ἡ Ἐκκλησία ζητεῖ πάντοτε ἀπὸ τὸ ποίμνιόν της στάθμην ζωῆς ὑψηλοτέραν τοῦ μέσου ὅρου. Μᾶς καλεῖ εἰς τὴν τελειότητα καὶ ὄχι εἰς συγκατάθεσιν πρὸς μίαν ὀρισμένην στάθμην ἀναμαρτησίας. Ἀντιθέτως, ὁ Οἰκουμενισμὸς καὶ ἡ Ἀνακαινιστικότης κανονίζουν οὐχὶ κατὰ τὰ πρότυπα τῆς ἀγιότητος ἀλλὰ κατὰ τὴν ἀνθρωπίνην ἀδυναμίαν. Ὁ Παπισμὸς ἐνεργεῖ σήμερον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἀλλὰ παρομοίως ἐπραξαν καὶ αἱ ἡμέτεραι κινήσεις τῆς «Ἀνακαινισθείσης Ἐκκλησίας» καὶ τῆς «Ζώσης Ἐκκλησίας», αἱ ὁποῖαι ἐπίσης ἐπλησίασαν τὰς πλέον ἀπιστεύτους ἐκδηλώσεις παρακμῆς. Ἀρκεῖ μόνον νὰ ἀναφέρωμεν τὸν αὐτὸ ἀνα-

γορευθέντα Μητροπολίτην Ἀλέξανδρον Βεδένσκυ ἢ τοὺς ἐκ Κιέβου ὁπαδοὺς τοῦ Λιπκόφσκυ.

Ὁ μοντερνισμὸς καὶ ὁ οἰκουμενισμὸς εἶναι ἀδελφοὶ ἐξ αἵματος. Ὁ ἕνας δὲν δύναται νὰ υπάρξῃ χωρὶς τὸν ἄλλον. Ἡ θερμὴ πίστις πρέπει νὰ δεικνύεται διὰ πράξεων. Τήρησις νηστειῶν, ἐκκλησιασμός, τήρησις τῶν ἐορτῶν τῆς Ἐκκλησίας καὶ τήρησις τῶν κανόνων τῆς ἡθικῆς — ὅλα αὐτὰ ἀπαιτοῦν ὀρισμένην προσπάθειαν. Ἐπειδὴ ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ καὶ ὄχι ὁργάνωσις τοῦ κόσμου τούτου, ἡ τήρησις τῶν ἐντολῶν τῆς ἐντὸς τοῦ περιβάλλοντος αὐτὴν κόσμου ἀπήτει πάντοτε καὶ θὰ ἀπαιτῇ ἐσωτερικὸν ἀγῶνα. Εἰς ἀρχαιοτέρους χρόνους ὁ ἀγὼν ἦτο εὐκολώτερος λόγῳ τῆς υπάρξεως Ὁρθόδοξων ἡθῶν καὶ ἐνὸς Ὁρθόδοξου περιβάλλοντος. Τώρα δὲν ἔχομεν αὐτὸ τὸ στήριγμα, καθόσον περιβάλλομεθα ὑπὸ ἡθῶν ξένων πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ τὸ ποίμνίον μας ζῇ ὑπὸ συνθήκας πειρασμοῦ αἱ ὁποῖαι υπερβαίνουν τὰς χειρότερας συνθήκας ζωῆς εἰς τὴν εἰδωλολατρικὴν κοινωνίαν τῶν πρώτων αἰώνων τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ὁ μοντερνισμὸς προσπαθεῖ νὰ καταστρέψῃ ὅλα τὰ ὅρια μεταξὺ αὐτοῦ τοῦ κόσμου καὶ τῆς Ἐκκλησίας. Διὰ τοῦτο εἶναι ὁ φυσικὸς ἐχθρὸς τῆς παραδόσεως καὶ ὅλων τῶν κανονισμῶν.

Διὰ τοῦτο τὸ παράδειγμα τῆς Δυτικῆς Ἀνακαινιστικότητος πρέπει νὰ εἶναι δι' ἡμᾶς ἐν ἀντικειμενικὸν μᾶθημα. Εἰς τὴν ἐν Κωνσταντινουπόλει Παν-Ὁρθόδοξον Συνδιάσκεψιν τὸ 1922, ὁ Μητροπολίτης Ἀναστάσιος (τότε Ἀρχιεπίσκοπος) ἔπρεπε νὰ μάχεται σχεδὸν μόνος κατὰ τῶν προτεινομένων «μεταρρυθμίσεων» αἱ ὁποῖαι ἦσαν σύμφωνοι μὲ τὴν Ἀνακαινιστικότητα τῆς Μόσχας καὶ τὸν νῦν Παπικὸν μοντερνισμόν.

Ὡς πρὸς τὴν ἐξάπλωσιν τῆς «Ἀνακαινιστικότητος» δύναται λεχθῆναι ὅτι ἡ ἀναταραχὴ εὐρίσκεται εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς. Ἀπαξ καὶ γίνεται δεκτὴ ἡ ἀρχὴ ὅτι ἡ Ἐκκλησία δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ ἀπαιτῇ ὅπως ὁ λαὸς ἀγωνίζεται κατὰ τῶν ἐπιδράσεων αἱ ὁποῖαι τὸν περιβάλλουν (αἱ ὁποῖαι ὑποτίθεται ὅτι εἶναι ὑπεράνω τῆς δυνάμεώς του), ὅτι αἱ πνευματικαί, ἡθικαὶ καὶ ἐκκλησιαστικαὶ ἀπαιτήσεις πρέπει νὰ μειωθοῦν συμφῶνως πρὸς τὰς ἀλλαγὰς τῆς γενικῆς καταστάσεως τοῦ περιβάλλοντος κόσμου, τότε ἐπακολουθεῖ μεταρρυθμίσις ἀνευ ὁρίων.

Ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Φώτιος, ἀπαντῶν εἰς ἐπιστολὴν τοῦ Μητροπολίτου Ἀγνανίου ἀφορῶσαν τὰς «μεταρρυθμίσεις» τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀπεκάλεσε τὸν μοντερνισμόν τῶν «τὸ δόγμα τῆς συγχρονιστικότητος». Τὸ δόγμα αὐτὸ εἶναι ὁμολογία ἀδυναμίας καὶ ἐλλείψεως πίστεως ἐναντι (vis - à - vis) τοῦ παρόντος αἵωνος.

Ἐν σαφὲς παράδειγμα αὐτοῦ εἶναι ἡ συνήθεια τῶν Παπικῶν σχετικῶς μὲ τὴν νηστείαν.

Υποχωροῦντες εἰς τὴν ἀνθρωπίνην ἀδυναμίαν οἱ Παπικοὶ, ἤρχισαν νὰ παρακινοῦν τὸν Πάπαν ὅπως παρέχῃ ἄδειαν εἰς ὀρισμένας περιπτώσεις. Ἐπὶ παραδείγματι, ὅταν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Τεσσαρακοστῆς ἐσχεδιάζετο ἐν μέγα συμπόσιον, ἐλαμβάνετο εἰδικὴ ἄδεια παρὰ τοῦ Βατικανοῦ διὰ μὴ νηστήσειον τροφήν. Ἀδελφοὶ ἐχορηγοῦντο ὁλονὲν καὶ περισσότερον ἀμέσως, ἕως ὅτου οἱ Παπικοὶ ἐφθασαν εἰς τὴν πλήρη κατάργη-

σιν ἀκόμῃ καὶ τῆς νηστείας πρὸ τῆς Θείας Κοινωνίας.

Τὸ παρελθὸν ἔτος, ὁ Πάπας ἐπρόσθεε μίαν ἄλλην λαϊκὴν ἀνάγκην ἐν Ἰταλίᾳ. Εἶδεν ὅτι τὴν Κυριακὴν ὁ λαὸς ἀντιμετώπιζε τὸ δίλημμα: ἀφ' ἐνὸς ὑπῆρχεν κανὼν κατὰ τὸν ὁποῖον ἔπρεπε νὰ κοινωνοῦν κάθε Κυριακὴν καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ Κυριακὴ ἦτο ἡ ἡμέρα τῆς μεταβάσεως εἰς τὴν θάλασσαν. Εὗρηκε λύσιν ἐπιτρέπων εἰς αὐτοὺς νὰ κοινωνοῦν τὴν ἐσπέραν τοῦ Σαββάτου. Εἰς αὐτὴν τὴν περίπτωσιν καὶ εἰς πολλὰς ἄλλας, κατὰ τοὺς Παπικοὺς καὶ Προτεστάντας, αἱ ἀπαιτήσεις τοῦ κόσμου τούτου τίθενται κατ' ἀρχὴν ὑψηλότερον τῶν ἀπαιτήσεων τῆς Ἐκκλησίας.

Τὸ ζήτημα τοῦ ἡμερολογίου δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς παράδειγμα μιᾶς παρομοίου εἵδους εὐκαμψίας ἐκ μέρους τῶν Ὁρθόδοξων. Οὕτως εἰς τὴν Ἀμερικανικὴν Μητροπολίαν ἐπιτρέπεται εἰς κάθε ἐνορίαν νὰ ἀποφασίσῃ ἡ ἰδία διὰ τὸ θέμα τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ νέου ἡμερολογίου. Τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶναι ὅτι εἰς τὴν αὐτὴν Ἐκκλησίαν εἰς μίαν ἐνορίαν θὰ διακόπτεται ἡ νηστεία καὶ θὰ ἐορτάζονται τὰ Χριστούγεννα ἐνῶ εἰς ἄλλην ἡ νηστεία θὰ συνεχίζεται. Μερικοὶ θὰ ἐορτάζουν τὴν Κοίμησιν ἐνῶ ἄλλοι θὰ ἀρχίζουν τὴν νηστείαν τὴν πρὸ τῆς Κοιμήσεως. Αὐτὸ εἶναι λειτουργικὴ ἀναρχία προκληθεῖσα ἐπίσης ὑπὸ τῆς συμμορφώσεως πρὸς τὰς καθημερινὰς ἀπαιτήσεις τοῦ κόσμου τούτου.

Ἀναφορικῶς μὲ τὸ θέμα τοῦ ἡμερολογίου ὁ κλοιὸς περισφίγγεται γύρω μας, ἀφ' ὅτου οἱ Βούλγαροι μεταβάσιν μετεπήδησαν εἰς τὸ νέον ἡμερολόγιον ἀκολουθοῦντες τὴν Ἐκκλησίαν τῆς χώρας των, ἥτις ὑπεχώρησεν εἰς τὴν πίεσιν τῶν πολιτικῶν ἀρχῶν. Ἐπίσης τὸ Πατριαρχεῖον Μόσχας ἐπιτρέπει τὸ νέον ἡμερολόγιον εἰς ἀρκετοὺς ναοὺς του εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

(Τὸ τέλος εἰς τὸ ἐπόμενον)

« Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ »

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΕΛΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 628.380

Λειτουργεῖται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

Διευθυντὴς συντάξεως Ἀρχιμ. Θεόφιλος Τσίριπας

Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι 147

Προϊστάμενος Τυπογραφείου

Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθήναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐσωτερικῶς :	Ἐξάμηνος δραχμὰς	15 —
»	Ἐτησίᾳ	» 30. —
Ἐξωτερικῶς	Ἐξάμηνος δολλάρια	2
»	Ἐτησίᾳ	» 4
	Τιμὴ Φύλλου δρχ.	2

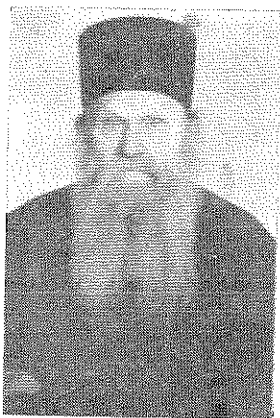
Σεχονοτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

Ἀποκαρδιωτικὸν φαινόμενον

Κατὰ στατιστικὰς γενομένας προσπάθειας εἰς Ἀμερικὴν καὶ Εὐρώπην προέκυψεν τὸ ἀποτέλεσμα, ὅτι τὰ νοσήματα τὰ περισσότερα διαδεδομένα μεταξὺ τῆς παιδικῆς καὶ τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας εἶναι τὰ λεγόμενα μεταδοτικὰ ἢτοι τὰ προσερχόμενα ἐκ τῆς παραβάσεως τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ περὶ ἠθικῆς. Ἰδοὺ εἰς ποῖον κρημνὸν ἀπωλείας, σωματικῆς, διανοητικῆς καὶ ἡθικῆς ὁδηγεῖται ἡ νεολαία, διὰ τὸν ὅτι οὐκ ἔστι φόβος τοῦ Θεοῦ καὶ οὐκ ἔστι παρέχεται εἰς τοὺς νέους πλήρης ἐλευθερία.

Ὁ ἱ. Χρυσόστομος λέγει περὶ τῆς νεότητος «ὡς εὐρίπτονον, εὐόλιστον, εὐεξαπάτητον ἢ νεότης» καὶ συμπληροῖ ἐπιγραμματικῶς «διὸ δεῖται σφοδροτέρου χαλινοῦ. Ἄς λάβουν ταῦτα ὅτι ὅταν τῶν οἱ ὑπεύθυνοι διὰ τοὺς νέους, διότι ἄλλως τὰ κράτη θὰ ὁδηγηθοῦν εἰς τὴν καταστροφὴν καὶ τὸν μαρτυρὸν ἀνευ ἠθικῆς νεολαίας.

Νεκρολογία

Πλήρης ἡμερῶν (αἰωνόβιος περίπου) ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ τὴν 13 Μαΐου ἐ.ε. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Νικόδημος Πατρῆς. Ἡ κηδεῖα τοῦ μεταστάνατος ἐγένετο εἰς τὸν Ἱερόν Ναόν τοῦ Ἱουχαστηρίου τοῦ Ἀγίου Νικολάου Χαϊδαρίου Ἀθηνῶν, ἡ σορός του δὲ μετεφέρθη εἰς τὴν Ἱεράν Μονὴν Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, Ἀχαρνῶν — Ἀττικῆς.

Ὁ μεταστάς ὑπῆρξεν εἰς τῶν ἐκλεκτοτέρων Κληρικῶν τῆς καθ' ἡμᾶς ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας διακρινόμενος διὰ τὴν αὐστηρὰν προσήλωσίν του εἰς τὰ τῆς ἀμωμότητος ἡμῶν πίστει, ἅτινα ἐνέπνευσεν καὶ εἰς τὰ πολυπληθῆ πνευματικὰ του τέκνα.

Εὐχόμεθα, ὅπως ὁ Κύριος ἀναπαύσῃ αὐτὸν ἐν χώρᾳ ζώντων μετὰ τῶν Πατέρων του.

Ἄξιον ἀπορίας

Καθηγητὴς Παν/μίου ἠκούσθη νὰ διδάσκῃ πρὸ καιροῦ ἀπὸ πανεπιστημιακῆς καθέδρας περὶ γυναικῶν ἱερωμένων. Ἀπορεῖ τις καὶ ἐξίσταται πρὸ τῶν τοιούτων ἀπόψεων Καθηγητοῦ τῆς Ἑρμηνείας τῆς Καινῆς Διαθήκης.

Εἶναι τοῦτο σύμφωνον πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς Ἀγίας Γραφῆς καὶ τῶν Ἱερῶν Κανόνων; ἀλλὰ τί τὸν ἐνδιαφέρουν τὸν κ. Σ. Ἀγουρίδην οἱ θεῖοι καὶ ἱεροὶ Κανόνες, ἀφοῦ περὶ αὐτῶν εἶπε: «Κάθε ἕνας χρησιμοποιοῖ τοὺς Κανόνας ὅπως θέλει. Ἡ Ἐκκλησία πρέπει νὰ κάμῃ μίαν ἐπιλογὴν Κανόνων».

Πανηγύρεις

★ Τὴν 1 Ἰουλίου ἡμέραν Τετάρτην ἑορτὴν τῶν Ἀγίων Ἀναργύρων Κοσμά καὶ Δαμιανοῦ πανηγυρίζουν. 1) Τὸ παρεκκλήσιον τοῦ ἱ. Ν. Εὐαγγελιστρίας Καραβά 2) Οἱ ἱ. Ν. Ἐλευσίνος 3) Αἰγίνης 4) Δομοβράνης 5) Πανοράματος Θεσσαλονίκης 6) Ποταμιᾶς Θάσου 7) Σάμου καὶ 8) Ρεθύμνου Κρήτης.

★ Τὴν 5 Ἰουλίου ἡμέραν Κυριακὴν ἑορτὴν τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου πανηγυρίζει ἡ Ἱερά Μονὴ τοῦ Σεβ. Γεροντίου εἰς Μ. Πεδυκο Μεγάρων.

★ Τὴν 17 Ἰουλίου ἡμέραν Παρασκευὴν ἑορτὴν τῆς Ἀγ. Μεγ. Μαρίας πανηγυρίζουν τὰ ἱ. Ἱουχαστηρία Νταρτίζης Κερατέας καὶ Ἀγ. Θεοδώρων Κορινθίας.

★ Τὴν 20 Ἰουλίου ἡμέραν Δευτέραν ἑορτὴν τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ πανηγυρίζουν οἱ ἱ. Ναοὶ Δομοκού καὶ Βερδικούσης Ἐλασσόνης καὶ τὸ παρεκκλήσιον τῆς ἱ. Μονῆς Μεταμορφώσεως Κουβαρά — Ἀττικῆς.

★ Τὴν 25 Ἰουλίου ἡμέραν Σάββατον ἑορτὴν τῆς Ἀγίας Θεοπρομήτορος Ἀννης πανηγυρίζει ἡ ἱ. Μονὴ Μαρκοπούλου — Ἀττικῆς.

★ Τὴν 26 Ἰουλίου ἡμέραν Κυριακὴν ἑορτὴν τῆς Ἀγ. Μ. Παρασκευῆς πανηγυρίζουν οἱ ἱ. Ναοὶ 1) Μοναστηρακίου Ἀθηνῶν 2) Χαλκίδος 3) Ἀφράτι Χαλκίδος καὶ αἱ Ἱεραὶ Μοναὶ Ἀχαρνῶν (Μενιδίου) καὶ Λαρίσης.

★ Τὴν 27 Ἰουλίου ἡμέραν Δευτέραν ἑορτὴν τοῦ Ἀ. Μ. Παντελεήμονος πανηγυρίζει ὁ ἱ. Ναὸς Π. Ἡρακλείου — Ἀττικῆς.

★ Τὴν 28 Ἰουλίου ἡμέραν Τρίτην ἑορτὴν τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Εἰρήνης Χρυσοβαλάντου πανηγυρίζουν αἱ ἱ. Μοναὶ 1) Λυκοβρύσεως καὶ Κορωπίου — Ἀττικῆς.